

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Prokopovo, z.s.**, IČO: 01185560
se sídlem Hlubočepská 79/49, Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
se sídlem Klokotská 103/13, Tábor
proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti těchto osob zúčastněných na řízení:

1. **JRD Hlubočepy s.r.o.**, IČO: 27432882
se sídlem Korunní 810/104, Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Mládkem
se sídlem Ostrovní 2064/5, Praha 1

2. **Společnost pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí**, IČO: 44794690
se sídlem Pražského 661, Praha 5

3. **CETIN a.s.**, IČO: 04084063
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2022, č. j. MHMP 360895/2022**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu o odvoláních žalobce a Společnosti pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru Stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 1. 2017, č. j. MC05 2101/2017, sp. zn. MC05/OSI/2392/2016/Vo/Hl.p.1235 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o umístění stavby nazvané „Obytný soubor Prokopské údolí“ původně na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH v katastrálním území X, nyní na pozemcích parc. č. XI, XJ, XB, XC, XD, XE, XK v katastrálním území X (dále též jen „stavba“), a to tak, že prvostupňové rozhodnutí zčásti změnil (1. nově formuloval odstavce „Umísťuje se stavba v rozsahu:“ na str. 1 rozhodnutí, 2. vypustil písm. f) v podmínce č. 15 výroku rozhodnutí, 3. doplnil podmínku č. 22 o písmena g) a h), 4. doplnil podmínku č. 25) a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.
2. Ke své aktivní legitimaci žalobce uvedl, že je spolkem na ochranu životního prostředí, který se na základě § 70 odst. 1 až 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) účastnil územního řízení. Cílem a zaměřením žalobce je mj. chránit přírodu, krajinu a příznivé životní prostředí v Prokopském a Dalejském údolí a jejich okolí. Žalobce má za to, že byl napadeným rozhodnutím přímo zkrácen na právu na příznivé životní prostředí a dále byl zkrácen na svých právech v důsledku porušení procesních práv v předcházejícím řízení. Podotkl, že jeho žalobě směřující proti předchozímu odvolacímu rozhodnutí žalovaného soud vyhověl rozsudkem ze dne 26. 3. 2020 č. j. 10 A 71/2018 – 244.
3. Žalobce v žalobě vymezil celkem 19 žalobních bodů.
4. V prvním žalobním bodu namítl rozpor napadeného rozhodnutí s § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), který spatřuje v tom, že během odvolacího řízení došlo ke změně žádosti a stavba má být nově umístěna též na pozemku parc. č. XK v k. ú. X. K tomuto pozemku, který je ve vlastnictví hl. m. Prahy, však první osoba zúčastněná na řízení jakožto stavebník nepředložila žádný doklad, smlouvu či opatření prokazující právo provést stavbu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

5. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že stavební úřad zapomněl do výrokové části prvostupňového rozhodnutí převzít závazné podmínky některých dotčených orgánů (např. podmínky č. 2 a 3 závazného stanoviska silničního správního úřadu ze dne 4. 1. 2016, podmínky závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 či závazného stanoviska hygienické stanice ze dne 21. 3. 2013), což se žalovaný pokusil napravit v napadeném rozhodnutí tím, že prvostupňové rozhodnutí změnil a tyto podmínky doplnil. Podle názoru žalobce je takový postup nezákonný a nesprávný. Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí spočívající v jeho rozporu s § 149 odst. 1 správního řádu nelze zhojit v odvolacím řízení, protože by to s ohledem závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47 bylo v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení.
6. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný rozhodl o odvoláních v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu, neboť prvostupňové rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku potvrdil, avšak nerozhodl o zamítnutí odvolání. V případě plurality odvolatelů tak není zřejmé, komu z odvolatelů bylo vyhověno a či námitky byly zamítnuty.
7. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) v důsledku chybějícího provedení zjišťovacího řízení ohledně geotermálních hloubkových vrtů, které mají sloužit k vytápění stavby. Za nezákonný označil postup správních orgánů obou stupňů, které k závěru o nepotřebnosti zjišťovacího řízení k záměru dospěly na základě metodického výkladu k bodu 2.11 kategorie II přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (dopis MŽP ze dne 24. 9. 2008, č. j. 72045/ENV/08). Podle zmíněné metodiky se geotermálními hloubkovými vrty rozumí ty, jimiž má být čerpána termální voda k dalšímu využití. Naopak hloubkové vrty pro tepelná čerpadla nejsou posuzovány tehdy, pokud jimi nemůže dojít k propojení hydrogeologických horizontů či výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů v území a tuto skutečnost konstatuje ve vyjádření osoba s odbornou způsobilostí podle ustanovení § 8 a 9 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Tento nezávazný metodický výklad je podle žalobce restriktivní a zastaralý, neodpovídá zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí a je v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Pojmy užívané v této směrnici je třeba vykládat v souladu s principem předběžné opatrnosti a v zájmu bezpečnosti a ochrany životního prostředí. Stavba proto neměla být vyhodnocena jako podlimitní záměr a územní řízení mělo být vedeno jako navazující řízení ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
8. V rámci pátého žalobního bodu žalobce namítl, že dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (dále též jen „DUR“) byla v únoru 2016 podstatně přepracována, a proto měla být podle § 85 odst. 3 Pražských stavebních předpisů posuzována podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů. K další podstatné úpravě projektové dokumentace pak došlo v březnu 2020 po vrácení spisu odvolacímu orgánu.

9. Žalovaný nemá podle žalobce pravdu, když tvrdí, že došlo pouze k doložení údajů a výkresů upřesňujících záměr. Žalovaný tak supljuje úlohu stavebního úřadu vypořádat námitky účastníků řízení. Žalobce poukázal na nedostatečnost odůvodnění souladu navržené stavby s čl. 4 odst. 1 OTHP ze strany stavebního úřadu a na rozpor s tímto ustanovením a dopravními předpisy, a to s ohledem na narůstající dopravní zátěž, charakter komunikace a dopravní značku stanovující maximální možný počet průjezdů. Poukaz žalovaného na nahrazení nevyhovující panelové komunikace v rámci rozhodnutí o umístění stavby „*Stavební úpravy ulice Hlubočepská, Praha 5*“ označil žalobce za irelevantní, neboť pro stavbu nebyla stanovena závazná podmínka, že před jejím uvedením do provozu musí být úprava komunikace realizována a povoleno její trvalé užívání. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nevypořádal jeho námitku ohledně požadavku na aktualizaci dopravní studie z roku 2013 s ohledem na nárůst počtu cyklistů; na tomto požadavku žalobce setrval.
10. V šestém žalobním bodu žalobce namítl, že vyjádření příslušného orgánu na úseku posuzování vlivů na životní prostředí představované sdělením Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 19. 12. 2012 k podlimitnímu záměru je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádává s kritérii uvedenými v příloze č. 2 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí a nijak nezodpovídá závěr, že se nepožaduje provedení zjišťovacího řízení. Žalobce je toho názoru, že příslušný orgán si byl tohoto pochybení vědom, což je zřejmé z usnesení Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 14. 7. 2017, č. j. MHMP 1095213/2017, jež bylo vydáno v průběhu odvolacího řízení. Dle žalobce však nebylo možné tuto vadu napravit v odvolacím řízení, protože uvedené sdělení bylo závazným podkladem pro rozhodnutí o umístění stavby. Postup podle § 156 odst. 1 správního řádu tak měl být aplikován v řízení před stavebním úřadem. Uplatněním tohoto postupu až v odvolacím řízení byla žalobci a ostatním účastníkům způsobena újma spočívající v odepření možnosti vyjádřit se k tomuto podkladu. Žalobce doplnil, že tuto námitku uplatnil i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný se jí vůbec nezabýval. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
11. V sedmém žalobním bodu žalobce napadl postup vypořádání jeho námitky ohledně překračování imisních limitů pro látku benzo(a)pyren, neboť stavba, jak uznal i stavební úřad, je umístována do území, kde jsou imisní limity pro tuto látku překročeny. Stavební úřad neoprávněně vypořádal tuto námitku zcela nepřezkoumatelným způsobem sám za pomoci výkladu zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), což však příslušelo orgánu ochrany ovzduší, kterému měl stavební úřad tuto námitku postoupit k vypořádání, protože podstatou námitky byla nedostatečnost stanoviska dotčeného orgánu ochrany ovzduší. Role stavebního úřadu zde má být pouze koordinační. Žalovaný ani stavební úřad navíc nereagovali řádně nebo vůbec na žalobcův poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246 a žalovaný pak nereagoval řádně ani na odvolací námitku, že měly být posouzeny i emise ze stavební činnosti, ani tuto námitku nepředal k vypořádání orgánu ochrany ovzduší. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí nemůže vycházet z aktuálně zjištěného stavu věci, protože podklady k posouzení vlivu záměru na imisní situaci jsou zastaralé a nepoužitelné.

12. V osmém žalobním bodu vznesl žalobce námitky týkající se provedení biologického průzkumu. Konstatoval, že na základě předchozího zrušovacího rozsudku bylo do spisu doplněno „Odborné stanovisko autorizované osoby“, které v listopadu 2018 zpracoval doc. PaedDr. Jan Farkač, CSc., dále „Obytný soubor Prokopské údolí - Hodnocení dle § 67 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny“, které zpracovali doc. PaedDr. Jan Farkač, CSc., a RNDr. Lucie Brejšková, Ph.D. v říjnu 2020, a předběžná informace odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 10. 12. 2020, č. j. MHMP 1888470/2020. Žalobce především namítl, že doc. PaedDr. Jan Farkač v době odvolacího řízení nebyl autorizovanou osobou. Autorizace podle § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny k provádění hodnocení vlivu závažných zásahů podle § 67 tohoto zákona na zájmy chráněné podle části druhé, třetí a páté zákona mu totiž autorizačním orgánem (MŽP) nebyla prodloužena. Z tohoto důvodu měl být doložen adekvátní přírodovědný průzkum a biologické hodnocení, které bude vydáno osobou mající k tomu potřebnou autorizaci.
13. K výše zmíněným podkladům se žalobce vyjádřil v podání ze dne 9. 7. 2021, jímž doložené biologické hodnocení zpochybnil, a to nejen ohledně metodiky, ale i ohledně jeho zjištění. Žalobce přitom vycházel ze znaleckého posudku s názvem „Posouzení k záměru Obytný soubor Prokopské údolí, parc. č. XI, k.ú. X“, který zpracoval RNDr. Mojmír Vlašín dne 3. 7. 2021. Žalobce namítl zejména, že v biologickém hodnocení není uvedena metodika průzkumu jednotlivých skupin živočichů, zejména obojživelníků, plazů, savců a letounů. Z toho žalobce dovodil, že tyto skupiny živočichů v rámci hodnocení nebyly zkoumány, a proto jsou závěry ohledně hodnocení o jejich výskytu (resp. nezjištění) nesprávné. Z posudku je naopak zřejmé, že stavba zasáhne do biotopu velkého množství druhů netopýrů a biotop ještěrky obecné bude záměrem zcela zničen. Biologické hodnocení tedy není dostatečným podkladem pro zhodnocení vlivu záměru v oblasti ochrany přírody s ohledem na faunu obratlovců. Stavba bytového domu o 34 bytech, se 70 parkovacími stáními a množstvím geotermálních vrtů na pozemcích, jejíž součástí jsou další stavební objekty a úpravy (přístupové komunikace, chodníky, veřejné osvětlení, sítě, zařízení staveniště, rekonstrukce potoční zdi atd.) v celkové ploše 9290 m² na území přírodního parku, která částečně zasahuje do prvku ÚSES L4/392, je jednoznačně stavbou, která by se mohla dotknout zájmů chráněných podle části druhé, třetí a páté zákona o ochraně přírody a krajiny.
14. Žalovaný se se znaleckým posudkem znalce RNDr. Vlašína vypořádal po formální stránce, a to převzetím stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny a jeho závěru, že otázku existence ohrožených druhů rostlin a živočichů na místě stavby považuje za posouzenou s negativním výsledkem. Žalobce nicméně namítl, že pokud založil důkaz ve formě znaleckého posudku se znaleckou doložkou, musí být tento důkaz jako takový posuzován. Není možné, aby se odvolací orgán „z hlediska odborného“ přiklonil k názoru dotčeného orgánu, který „respektuje“ a „považuje ho za více než podložený a odůvodněný“. Pakliže měl odvolací orgán pochybnosti o úrovni znaleckého posudku, měl nechat zpracovat oponentní znalecký posudek. Svým postupem v dané věci tak odvolací orgán překročil pravomoci, které jsou mu dány zákonem, a znalecký posudek jako důkaz předložený žalobcem hodnotil nezákonným a věcně nesprávným způsobem.
15. V devátém žalobním bodu žalobce napadl postup vypořádání jeho námitek ohledně zásahu do významného krajinného prvku a krajinného rázu, které stavební úřad vypořádal pouhým

odkazem na závazné stanovisko dotčeného orgánu, aniž by mu tuto námitku zaslal k vypořádání. Takový postup vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný dle žalobce pochopil příslušnou odvolací námitku nesprávně, neboť žalobce nenapadal to, že závazné stanovisko mělo být přezkoumáváno v řízení v prvním stupni, ale to, že stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí v rámci vypořádání žalobcovy námítky pouze odkázal na uvedená závazná stanoviska.

16. V desátém žalobním bodu žalobce namítl, že stavba je v rozporu s § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy o zřízení přírodních parků na území hl. m. Prahy. Dle přesvědčení žalobce není posuzovaná stavba v žádném případě dostavbou stávajícího sídelního útvaru. Stavebník postupuje „salámovým způsobem“ a zastavuje celou lokalitu novými stavebními záměry (Diamantica, Trilobit, Semmering), aby pak tvrdil, že se jedná o pouhou dostavbu sídelního útvaru. Ve skutečnosti ale nedostavuje stávající uzavřené jednotky osídlení, jež plnily funkci výrobní a těžební a nikoliv funkci obytnou, ale staví v dané lokalitě zcela novou obytnou zástavbu, která se vymyká jakékoliv zástavbě, která v této sídelní jednotce kdy byla. Výklad, podle kterého je revitalizace brownfieldu dostavbou stávajícího sídelního útvaru, je nepřípustným záměrným obcházením výše uvedeného nařízení. Žalobce je toho názoru, že stavba též není v souladu s územním plánem, naruší charakter lokality a nerespektuje její stávající architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identitu. Jedná se o zcela jiný typ stavby, než která zde byla umístěna. Názor stavebního úřadu a žalovaného, že je lhostejno, jakým druhem staveb má být sídelní útvar zastavěn, považuje žalobce za nesprávný. Dále poukázal na to, že žalovaný se vůbec nevyjádřil k odvolací námitce, že se stavební úřad v rámci posouzení podle § 15 odst. 3 zmíněného nařízení nezabýval souladem stavby s územním plánem, charakterem lokality, architektonicko-urbanistickými hodnotami, kulturní identitou a osobitými krajinnými a přírodními znaky. Tvrzení správních orgánů obou stupňů, že stavba bude realizována uvnitř půdorysné stopy historické zástavby a její prostorová struktura, tj. hmotové uspořádání objektů a jejich rozměrově poměrové parametry, budou odpovídat původní zástavbě a v žádném z ukazatelů nepřekročí její rámec, označil žalobce za nesmyslné s tím, že namísto dostavby továren se má v dané lokalitě realizovat zcela nová moderní čistě obytná stavba bytového domu.
17. V jedenáctém žalobním bodu žalobce uvedl, že na jeho odvolací námitku, že stavba neřeší pěší napojení s centrem Hlubočep, což je třeba např. i kvůli chybějícímu chodníku, stavební úřad i žalovaný odkázali na územní rozhodnutí ze dne 14. 9. 2015, č. j. OS1.Hl.ob.7-30122/15-Vo/UR. To mělo řešit celou komunikaci Hlubočepská od křižovatky s ulicí Slivenecká až po stavbu, avšak nakonec řeší komunikaci pouze v rozsahu od křižovatky s ulicí K Dalejím po stavbu. Odkaz na toto územní rozhodnutí je podle názoru žalobce irelevantní, neboť v prvostupňovém rozhodnutí není stanovena jako závazná podmínka etapizace spočívající v tom, že před uvedením stavby do provozu musí být realizována úprava komunikace Hlubočepská a povoleno její trvalé užívání.
18. V rámci dvanáctého žalobního bodu žalobce poukázal na propadnutí platnosti některých stanovisek správců sítě v průběhu správního řízení (např. stanoviska Pražské teplárenské a.s., ze dne 9. 12. 2015 a ELTODO CÍTELUM ze dne 21. 11. 2012), což stavební úřad i žalovaný překlenují poukazem na zásadu procesní ekonomie a na to, že stavební úřad z úřední činnosti zná nejlépe svěřené území a případné nově umístěné sítě. Dle názoru žalobce je tento postup v rozporu s povinností žadatele splňovat po celou dobu řízení podmínky pro vydání

rozhodnutí, tedy i podmínku mít platná stanoviska správců sítí, a též v rozporu se smyslem časového omezení platnosti stanoviska správce sítě. Jestliže stanovisko správce sítě pozbylo platnosti, je žádost žadatele v rozporu s § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a stavební úřad musí žadatele vyzvat k jejímu doplnění. Žalovaný se dále nevypořádal s námitkou, že ve stanovisku PVS a.s., ze dne 18. 11. 2016 chybí vícero pozemků, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

19. Ve trináctém žalobním bodu žalobce namítl nepřezkoumatelnost vyjádření Hasičské záchranné stanice hl. m. Prahy ze dne 7. 9. 2016, protože postrádá odůvodnění, stejně jako původní závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany. Žalobce uvedl, že namítl vadu postupu stavebního úřadu, který námitku nedostatečného odůvodnění vypořádal sám bez součinnosti s dotčeným orgánem. Žalovaný k tomu odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství hasičského záchranného sboru ze dne 14. 7. 2017, č. j. MV-78375-5/PO-PRE-2017, podle něhož je požadavek na odůvodnění kladného stanoviska neopodstatněný. Žalobce s tím nesouhlasí, neboť ačkoliv vyhláška o požární prevenci odůvodnění závazného stanoviska nevyžaduje, vyplývá tato povinnost ze správního řádu a judikatury správních soudů.
20. Ve čtrnáctém žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný k jeho odvolací námitce týkající se výpočtu koeficientu zeleně uznal, že žadatel vypočítal v průvodní zprávě na str. 12 podlažnost pouze pro navrhovanou stavbu bytového domu a nikoliv pro všechny stávající a umístěné stavby včetně navrhované stavby v celé funkční ploše SV-C. Dle žalobce se jedná o zjevný nedostatek žádosti, který způsobuje nemožnost vyhodnotit náležitě soulad záměru s územním plánem. Žalovaný se namísto zrušení prvostupňového rozhodnutí pokouší v napadeném rozhodnutí „dopočítat“ průměrnou podlažnost pro celou funkční plochu, přestože výše uvedenou nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nemůže napravovat odvolací správní orgán.
21. V patnáctém žalobním bodu žalobce namítl rozpor stavby s územním plánem. Argumentoval tím, že stavba v ploše SV nerespektuje požadovaný podíl jednotlivých funkcí, neboť má v podstatě monofunkční čistě obytné využití, které není možné povolit ani jako výjimečně přípustné využití. Dle názoru žalobce by se jednalo o obcházení závazného územního plánu a stanoveného regulativu polyfunkčního využití dané lokality, kdy i při výjimečném připuštění vyššího než 60 % podílu kapacity jedné z přípustných funkcí musí dle regulativu zůstat zachováno smíšené funkční využití, tj. musí být zastoupena i jiná než čistě obytná funkce v nezanedbatelném podílu. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že stavebník v dané ploše SV již umístil a realizoval jiné čistě obytné stavby či stavby s výrazně vyšším než 60 % podílem čistě obytné funkce, a proto poslední volná plocha k zastavění v této funkční ploše již nemůže být realizována jako čistě obytná. Podotkl, že s umístěním stavby nesouhlasila ani Městská část Praha 5. Ačkoliv její nesouhlas není právně závazný, měl by být pro stavební úřad důležitým podkladem pro rozhodnutí.
22. Šestnáctý žalobní bod se v podstatě překrývá se druhým žalobním bodem. Žalobce v něm namítl nepřevzetí podmínek závazných stanovisek, přičemž zopakoval, že prvostupňové rozhodnutí nepřevzalo všechny relevantní podmínky závazných stanovisek dotčených orgánů a požadavky vlastníků či správců dopravní a technické infrastruktury, například podmínky č. 2 a 3 závazného stanoviska silničního správního úřadu ze dne 4. 1. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

podmínky závazného stanoviska Drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 či podmínky závazného stanoviska hygienické stanice ze dne 21. 3. 2013. Žalobce nesouhlasí s tím, jak žalovaný tuto odvolací námitku vypořádal, neboť má za to, že uvedené podmínky mají být součástí rozhodnutí o umístění stavby, protože s ním souvisí a není možné je z jakéhokoli důvodu vyloučit, pokud jsou podmínkami stanovenými závaznými stanovisky.

23. V sedmáctém žalobním bodu žalobce namítl, že stavební záměr je v rozporu s vyhláškou č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (dále jen „vyhláška č. 398/2009 Sb.“), a to ve vztahu k počtu a technickým požadavkům parkovacích stání pro vozidla přepravující osoby těžce pohybově postižené. Pro ta parkovací stání, která jsou vymezena pro vozidla přepravující osoby těžce pohybově postižené, nejsou dodrženy závazné technické požadavky. Stavební úřad k totožné námitce uvedl, že z návrhu situování stavby pro osoby s omezenou schopností pohybu a orientace je zřejmé, že tato stání byla navržena nejbližší vůči vchodu příslušné stavby (jsou navržena vždy u propojovacích chodeb). To však není pravda, pokud jde o venkovní parkovací stání, kde je též vymezeno stání pro vozidla přepravující osoby těžce pohybově postižené. Žalovaný se pak s odvolací námitkou žalobce vypořádal tak, že v hromadné garáži v 1. PP objektu jsou vyhrazena 4 parkovací stání pro invalidy z navržených 70 garážových stání, která jsou dle výkresu půdorysu 1. PP (výkres č. D10) navržena vždy v blízkosti propojovacích chodeb, nicméně dispoziční uspořádání garáží v 1. PP uvnitř navrhované stavby není předmětem územního rozhodnutí. Konstruktivní a dispoziční řešení navrhované stavby bude obsahem projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení a bude předmětem případného stavebního povolení. Žalobce má ale za to, že záměr musí být v souladu s vyhláškou č. 398/2009 Sb., již ve fázi územního rozhodnutí. Sám žalovaný přitom uvádí, že předmětná stání pro vozidla přepravující osoby těžce pohybově postižené jsou umístěna pouze v blízkosti propojovacích chodeb, tedy nikoliv přímo u těchto chodeb, z čehož je patrné, že nejsou umístěna v souladu s uvedenou vyhláškou.
24. V osmnáctém žalobním bodu žalobce poukázal na to, že námitkami u stavebního úřadu brojil proti neaktuálnosti závazného stanoviska Drážního úřadu ze dne 2. 9. 2016 (správně 21. 9. 2016), neboť projektová dokumentace, k níž bylo toto stanovisko vydáno, byla později přepracována. Předmětem stanoviska je navíc souhlas ke zřízení (tj. k realizaci) stavby, nejedná se tedy o závazné stanovisko k územnímu řízení. Bylo povinností stavebního úřadu tuto námitku postoupit příslušnému dotčenému orgánu a vypořádat jí v součinnosti s ním, což stavební úřad neučinil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že se námitkou žalobce proti stanovisku drážního úřadu zabýval, přestože se jedná o námitku zjevně obstrukčního charakteru, která překračuje obsah zájmů chráněných žalobcem, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť tato námitka se týká závazného stanoviska dotčeného orgánu, které je podkladem vydání územního rozhodnutí.
25. V rámci posledního, devatenáctého žalobního bodu žalobce souhrnně uplatnil několik výtek vůči napadenému rozhodnutí jako celku. Podle jeho názoru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože neobsahuje žádné věcné odůvodnění vyjma vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce a dalšího odvolatele, např. chybí odůvodnění, proč je stavba nově umísťována i na pozemek parc. č. XK a proč dochází k částečné změně prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dále vůbec nevypořádal odvolací námitky žalobce č. 18, 21 a 22. K námitce ohledně rozporu s ustanovením § 36 odst. 3

správního řádu není uvedeno vůbec nic a totéž platí i pro námitku ohledně požadavku na aktualizace dopravní studie (námitka č. 6), ohledně procesního postupu ve věci opravného usnesení ke sdělení EIA, tj. nemožnosti aplikovat ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu v odvolacím řízení (námitka ve vyjádření z 24. 8. 2017) a námitku, že se stavební úřad vůbec nevypořádal s námitkou, že ve stanovisku PVS a.s. ze dne 18. 11. 2016 chybí vícero pozemků.

26. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve velmi stručném vyjádření k žalobě pouze konstatoval, že všechny žalobní námitky vyvrací odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah spisového materiálu, na něž se žalovaný v plném rozsahu odvolal.
27. První osoba zúčastněná na řízení (dále označovaná jen jako „stavebník“) v písemném vyjádření k věci samé popřela opodstatněnost veškerých žalobních námitek a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Po stručném shrnutí dosavadního průběhu řízení stavebník konstatoval, že ze všech šestnácti žalobních bodů, které žalobce ve své první žalobě vymezil, soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2020 č. j. 10 A 71/2018 – 244 (dále též jen „předchozí zrušovací rozsudek“) shledal důvodným pouze osmý žalobní bod, jenž se týkal absence biologického hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny; ostatní žalobní body, které se všechny opakují i v nyní projednávané žalobě, soud označil za nedůvodné. S ohledem na to stavebník předpokládá, že v souladu s principem právní jistoty, předvídatelnosti soudního rozhodnutí a jednoty rozhodování téhož soudu nyní soud o těchto žalobních bodech rozhodne stejně jako v předchozím zrušovacím rozsudku. V další části svého vyjádření pak stavebník podrobně zopakoval argumentaci soudu uvedenou v předchozím zrušovacím rozsudku, která se těchto žalobních bodů týká.
28. Co se týče námitek uplatněných v desátém žalobním bodu, stavebník poukázal na to, že soud se v předchozím zrušovacím rozsudku zabýval otázkou, zda mohou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obstát, jestliže byla založena na souhrnném závazném stanovisku odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 1. 2016, č. j. MHMP 125735/2016. V něm dotčený orgán konstatoval, že: „... *záměr bude realizován uvnitř půdorysné stopy historické zástavby (viz archivní ortofoto), ale i jeho prostorová struktura – tj. hmotové uspořádání objektů a jejich rozměrové poměrové parametry (výšky, šířky apod.) bude odpovídat původní zástavbě a v žádném z ukazatelů nepřekročí její rámeček. Nejedná se o extenzivní formu nové výstavby, nýbrž o urbanistickou obnovu tzv. brownfieldu, který bude z hlediska funkčního využití (dle platného územního plánu všeobecné směšné) vůči území šetrnější a bude do něj vnášet nižší zátěž. Záměr lze coby ohleduplnou přestavbu území podřadit pod pojem „dostavba stávajících sídelních útvarů“.* Jak bylo ověřeno v rámci prvního bodu tohoto závazného stanoviska, předložený záměr bude respektovat charakter lokality a její výše citované hodnoty.“ Při přezkumu otázky přípustného rozsahu dostavby sídelního útvaru soud vycházel z ustanovení § 15 odst. 3 poslední věty nařízení, jež definuje sídelní útvar. Dostavba sídelního útvaru je v souladu s cíli a účelem nařízení přípustná jen v mezích jeho stávajícího prostorového vymezení. V souladu s ustanovením § 15 odst. 2 nařízení je dostavba přípustná i novými stavbami, což je případ umísťovaného záměru. Soud z projektové dokumentace (původní zpráva, souhrnná technická zpráva a související grafické přílohy) ověřil, a vyplývá to i z prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, že záměr se nachází na místě již předtím nefunkční „neživé“ historické zástavby v místě bývalé továrny Technoplyn. Je projektován ve výškovém profilu max. 12 m, který nenarušuje charakter prostředí a naopak jej oproti předchozí zástavbě částečně v některých parametrech snižuje. Záměr počítá s

plochami zeleně na povrchu nadzemních podlaží a s plánovanou výsadbou další zeleně (stromy, trávničky a keře). Oproti předchozímu neživému industriálnímu prostředí pak podle názoru soudu umísťovaná stavba působí harmonicky a je v souladu s charakterem okolní krajiny. Proto se soud v předchozím zrušovacím rozsudku ztotožnil se správními orgány a uzavřel, že: „... stavba vyhovuje všem požadavkům a kritériím vyplývajícím z ustanovení § 15 odst. 3 nařízení. Městský soud si nedokáže představit, jaké jiné či další parametry by stavba měla vykazovat, aby v prostoru přírodního parku bylo z hlediska ustanovení § 15 odst. 3 nařízení možné její umístění.“

29. K otázce biologického hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, které žalobce napadá v osmém žalobním bodu, stavebník ve vyjádření k věci samé uvedl, že po vydání předchozího zrušovacího rozsudku bylo do správního spisu doplněno (i) „Odborné stanovisko autorizované osoby“, které zpracoval doc. PaedDr. Jan Farkač, CSc. v listopadu 2018, (ii) „Obytný soubor Prokopské údolí - Hodnocení dle § 67 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny“, které zpracovali doc. PaedDr. Jan Farkač, CSc., a Mgr. Lucie Brejšková, Ph.D., v říjnu 2020 („Biologické hodnocení“) a (iii) předběžná informace odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 10. 12. 2020, č. j. MHMP 1888470/2020. Biologickým hodnocením stavebník prokázal, že vliv záměru na lokalitě na zjištěné druhy rostlin a živočichů nebude negativní a nedojde k závažnému zásahu do zájmů chráněných podle části druhé (obecná ochrana přírody a krajiny), třetí (zvláštní územní ochrana) ani páté (zvláštní druhová ochrana) zákona o ochraně přírody a krajiny. Stavebník poté zopakoval jednotlivá zjištění plynoucí z Biologického hodnocení a vymezil se proti žalobcem předloženému znaleckému posudku s názvem „Posouzení k záměru Obytný soubor Prokopské údolí, parc. č. XI, k. ú. X“ zpracovanému RNDr. Mojmirém Vlašínem dne 3. 7. 2021 (dále „znalecký posudek RNDr. Mojmíra Vlašína“ nebo jen „znalecký posudek“). Uvedl, že zpracovatel neuvádí metodiku použitou pro zpracování znaleckého posudku a již v jeho úvodu konstatuje, že pozorování živočichů na lokalitě bylo pouze orientační a obsah znaleckého posudku je zpracován na základě teoretické rešerše databází. Znalecký posudek obsahuje nejvýše čtyři strany textu, na kterých zpracovatel z velké části cituje z Biologického hodnocení a bez řádného odůvodnění či jakýchkoliv řádně doložených zjištění konstatuje jeho nedostatky. Dle názoru stavebníka již jenom z těchto důvodů není možné, aby znalecký posudek obstál a mohl být považován za důkaz, jenž by byl způsobilý zpochybnit Biologické hodnocení. Stavebník odmítá názor žalobce, že žalovaný si měl v daném případě nechat zpracovat revizní znalecký posudek. Aby měl správní orgán povinnost nechat si zpracovat revizní posudek, nestačí pouhé tvrzení o nesprávnosti předloženého posudku (zde Biologického hodnocení), ale musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Jednak musí jít o rovnocenné posudky a zároveň musí být pochybnosti o správnosti posudku. V posuzovaném případě není pochybnosti o tom, že zpracovatel znaleckého posudku dospěl k jinému závěru, než který je uveden v Biologickém hodnocení. Dle stavebníka však není splněna především podmínka rovnocennosti těchto dvou podkladů. Biologické hodnocení je rozsáhlým posouzením vlivu stavebního záměru na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, které bylo zpracováno k tomu oprávněnou osobou, bylo vyhotoveno na základě opakovaného průzkumu a pozorování provedeného na dané lokalitě a je zpracováno dle metodiky popsané přímo v Biologickém hodnocení. Oproti tomu znalecký posudek RNDr. Mojmíra Vlašína byl zpracován zejména na základě teoretické rešerše několika databází, pozorování bylo provedeno pouze dálkově, orientačně a jen jednou a popis metodiky zpracování znaleckého posudku v něm zcela absentuje. Stavebník podotkl, že ke

kvalitě znaleckého posudku se vyjádřil též orgán ochrany přírody, konkrétně Magistrát hl. m. Prahy, odbor ochrany přírody ve vyjádření ze dne 7. 1. 2022, č. j. MHMP 32135/2022, z něhož vyplývá, že znalecký posudek není způsobilý zpochybnit Biologické hodnocení. Stavebník následně zopakoval některé argumenty obsažené ve zmíněném vyjádření a v návaznosti na to odmítl jako nepodložené a nepřezkoumatelné závěry znaleckého posudku týkající se výskytu ještěrky a netopýrů v dané lokalitě a významu dané lokality pro tyto živočichy. Zdůraznil, že Biologické hodnocení zpracovala (s přispěním dalších spolupracujících osob) a jeho odbornost garantovala Mgr. Lucie Brejšková, Ph.D., která je držitelkou autorizace k provádění hodnocení vlivů závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny ve smyslu § 67 tohoto zákona. Její autorizace je platná do 18. 12. 2024. Držitel autorizace je garantem odbornosti a správnosti Biologického hodnocení, včetně závěrů v něm uvedených, a nese za ně odpovědnost. Mgr. Lucie Brejšková, Ph.D., která je v Biologickém hodnocení výslovně uvedena jako zpracovatelka, takovým garantem jednoznačně je. Skutečnost, že doc. Farkač pozbyl autorizaci v průběhu roku 2020, tudíž nemá žádný vliv na materiální odbornost i formální správnost Biologického hodnocení.

30. Stavebník je přesvědčen, že jediný důvod, pro který bylo původní rozhodnutí žalovaného předchozím zrušovacím rozsudkem zrušeno, byl v dalším řízení odstraněn, a žaloba by proto měla být zamítnuta.
31. Druhá ani třetí osoba zúčastněná na řízení svého práva podat písemné vyjádření k věci samé nevyužila.
32. Při ústním jednání před soudem konaném dne 26. 1. 2023 žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zdůraznil zejména argumentaci uplatněnou v osmém žalobním bodu, jež se týká biologického hodnocení. Má za to, že toto hodnocení nebylo provedeno řádně a důkladně, což prokazuje i jím předložený znalecký posudek RNDr. Mojmíra Vlašína. Vzhledem k protichůdnosti závěrů biologického hodnocení a znaleckého posudku měl být v dané věci vyhotoven revizní znalecký posudek. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k biologickému hodnocení uvedl, že se jedná o podklad pro dotčený orgán a nikoliv o povinnou součást DUR. S ohledem na kvalitu podkladů shromážděných dotčeným orgánem a jednoznačné závěry biologického hodnocení neměl žalovaný pochybnosti o tom, že stavební záměr nepředstavuje zásah, který by se mohl dotknout zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. K námitce vytýkající správnímu orgánu absenci revizního znaleckého posudku žalovaný poznamenal, že i revizní znalecký posudek by žalobce opět mohl zpochybnit předložením jiného znaleckého posudku. Stavebník při ústním jednání před soudem odkázal na své písemné vyjádření k žalobě a zdůraznil, že předchozí zrušovací rozsudek vyhověl pouze jednomu z celkem šestnácti žalobních bodů, který se týkal právě biologického hodnocení. Závěry biologického hodnocení, které v dalším řízení stavebník předložil, jsou ve srovnání se znaleckým posudkem RNDr. Mojmíra Vlašína velmi podrobné a nenechávají prostor k pochybnostem o jejich správnosti. Dotčený orgán státní správy navíc celou záležitost konzultoval i s organizací, která se zabývá ochranou netopýrů. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže závěry dotčeného orgánu a biologického hodnocení převzal. Dle přesvědčení stavebníka bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a je opřeno o dostatečné podklady.

33. Druhá a třetí osoba zúčastněná na řízení se k soudem nařízenému ústnímu jednání nedostavily.
34. Soud při ústním jednání provedl důkaz stanovami žalobce a dále žalobcem navržený důkaz seznamem osob autorizovaných podle § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny k provádění hodnocení vlivu závažných zásahů podle § 67 téhož zákona. Veškeré další důkazní návrhy soud zamítl, neboť se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při rozhodování o věci samé obligatorně vychází, nebo o návrhy důkazů, jejichž provedení soud vyhodnotil jako nadbytečné, což je případ stavebníkem navrženého výslechu zpracovatelů biologického hodnocení.
35. Rozsudkem ze dne 26. 1. 2023 č. j. 15 A 33/2022 - 127 Městský soud v Praze zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, druhým výrokem rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 385,- Kč a třetím výrokem rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení. Soud shledal žalobu důvodnou v jediném žalobním bodu, a to konkrétně v desátém žalobním bodu, v němž žalobce namítal, že stavba je v rozporu s ustanovením § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy o zřízení přírodních parků na území hl. m. Prahy (dále jen „nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy“). Za zásadní pro danou věc považoval soud skutečnost, že podle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy je na území přírodních parků přípustná pouze dostavba *stávajících sídelních útvarů*, tj. takových sídelních útvarů, které stále existují, a nikoliv těch, které již zanikly, ať již v dávné či nedávné minulosti. Na otázku, jaký stávající sídelní útvar se v době vydání prvostupňového rozhodnutí nacházel v místě, kam je posuzovaná stavba umístována, soud odpověděl, že žádný. Na tomto místě stávala v minulosti továrna Technoplynu. Komplex zchátralých budov této továrny, který je zachycen ještě na veřejně dostupných leteckých mapách dané lokality z roku 2012, byl následně zcela zdemolován. Jak potvrdil stavebník při ústním jednání před soudem, k demolici tohoto továrního areálu došlo v roce 2013. Bez ohledu na to, kdo tuto demolici inicioval (nejen s přihlédnutím k datu zahájení územního řízení lze důvodně předpokládat, že to byl právě stavebník), areál továrny Technoplynu jakožto sídelní útvar v době vydání prvostupňového rozhodnutí již prokazatelně neexistoval. Posuzovaná stavba proto nemůže být považována za dostavbu tohoto zcela zdemolovaného, a ve skutečnosti tedy neexistujícího sídelního útvaru – dostavovat lze z logiky věci pouze takový sídelní útvar, který stále existuje, tj. pouze *stávající sídelní útvar*.
36. Na výše uvedeném závěru nemohla dle názoru soudu nic změnit ani skutečnost, že posuzovaná stavba je prvostupňovým rozhodnutím umístována „*uvnitř půdorysné stopy historické zástavby*“, tj. na území vymezeném půdorysem areálu bývalé továrny Technoplynu, a že její hmotové uspořádání a rozměrové parametry mají odpovídat původní zástavbě, přesněji řečeno nemají překročit rámec původní (tovární) zástavby. Poté, co byl zchátralý objekt továrny Technoplynu zdemolován, je nutno jakoukoliv stavbu umístovanou na stejném místě považovat za novou stavbu, nikoliv však za dostavbu. Argumentaci „historickou zástavbou“, která už v době rozhodování správního orgánu neexistuje, soud vzhledem k výše uvedenému považoval za neopodstatněnou. Pomocí této argumentace by bylo možné jako dostavbu na území přírodního parku obhájit jakékoliv nové stavby umístované tam, kde se v minulosti vyskytovala nějaká zástavba. Akceptace

tohoto extenzivního přístupu by byla v příkrém rozporu s ustanovením § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, které *dostavbu stávajících sídelních útvarů* pojímá toliko jako přípustnou výjimku z obecného zákazu umísťování nových staveb na území přírodních parků.

37. Soud podotkl, že posuzovaná stavba nemůže být kvalifikována jako dostavba bývalé továrny Technoplynu nejen z důvodu neexistence této továrny jakožto sídelního útvaru v době rozhodování správního orgánu, ale i s ohledem na zásadní rozdíl mezi účelem a funkčním využitím továrního areálu na straně jedné a funkčním určením posuzované stavby. Stavba „Obytného souboru Prokopské údolí“, jenž je určen výlučně k bydlení, nicméně s tovární výrobou nijak nesouvisí.
38. Soud též konstatoval, že si je vědom toho, že se při posouzení tohoto žalobního bodu odchýlil od závěrů, které při vypořádání obsahově totožných námitek zaujal desátý senát správního úseku Městského soudu v Praze v předchozím zrušovacím rozsudku. Patnáctý senát se však při rozhodování o žalobě v nyní projednávané věci necítil být vázán závěry desátého senátu, které považoval za nesprávné a též za nedostatečně zdůvodněné. Desátý senát totiž podle názoru patnáctého senátu pominul zcela zásadní otázku, a to zda se na daném místě nachází nějaký stávající sídelní útvar, který jediné by bylo přípustné dostavět a zároveň implicitně akceptoval možnost umístit posuzovanou stavbu jako dostavbu na místě nefunkční „neživé“ historické zástavby v místě (již neexistující) bývalé továrny Technoplynu, s čímž patnáctý senát z výše popsanych důvodů nesouhlasil.
39. Žádné z dalších žalobních námitek soud v odůvodnění zrušovacího rozsudku ze dne 26. 1. 2023 č. j. 15 A 33/2022 – 127 nepřisvědčil.
40. Nejvyšší správní soud v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a společnosti JRD Hlubočepy s.r.o., rozsudkem ze dne 20. 5. 2024 č. j. 9 As 66/2023 – 72 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2023 č. j. 15 A 33/2022-127 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku vytkl Městskému soudu v Praze porušení zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí spočívající v tom, že (patnáctý senát) se vědomě odchýlil od právního názoru již jednou zaujatého tímto soudem v předchozím řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že závaznost jednou vysloveným právním názorem dle § 78 odst. 5 s.r.s. dopadá nejenom na správní orgán, jehož rozhodnutí bylo soudem zrušeno, ale při absenci změny skutkových okolností či relevantní právní úpravy, ke které by došlo v mezidobí od okamžiku vynesení prvního rozsudku do nového posuzování věci, i na soud samotný. Oběma stěžovatelům dal Nejvyšší správní soud za pravdu v tom, že Městský soud v Praze v předchozím řízení v téže věci již jednou výklad neurčitěho právního pojmu „*dostavba stávajících sídelních útvarů*“ dle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy v posuzované věci zaujal a na danou věc jej aplikoval. K této otázce tedy vyslovil v kontextu konkrétní projednávané věci jasný právní názor, který podle Nejvyššího správního soudu v bodech 212 – 221 rozsudku č. j. 10 A 71/2018 - 244 rovněž podrobně zdůvodnil. Podle tohoto názoru bylo umístění předmětné stavby v souladu s § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Nejvyšší správní soud uzavřel, že v projednávané věci byl Městský soud v Praze vázán svým již jednou vysloveným právním názorem. Stejnou otázku ve stejné věci za nezměněného skutkového a právního stavu nemohl posoudit jinak, respektive dojít k právnímu závěru naprosto opačnému.

41. Městský soud v Praze, jenž byl v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), věc znovu posoudil a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Za splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
42. Není pochyb o tom, že žalobci v této věci náleží aktivní žalobní legitimace. Činnost žalobce, jak ji vymezují jeho stanovy, má prokazatelný místní vztah k řešené lokalitě, jelikož stavba bezpochyby může mít vliv na udržitelnou dopravu a ekologické vazby v území, v jehož rámci žalobce působí (území městské části Praha 5 a konkrétně i ulice Hlubočepská, v níž má žalobce sídlo). Zároveň je splněna i podmínka dostatečně silného vztahu žalobce k předmětnému území.
43. V prvním žalobním bodu žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, který spatřuje v tom, že během odvolacího řízení došlo ke změně žádosti a stavba má být nově umístěna též na pozemku parc. č. XK v k. ú. X. K tomuto pozemku, který je ve vlastnictví hl. m. Prahy, však první osoba zúčastněná na řízení (dále též jen „stavebník“) nepředložila žádný doklad, smlouvu či opatření prokazující právo provést stavbu.
44. Žalobcův odkaz na § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona je zjevně nesprávný. Žalobce měl v této souvislosti nepochybně na mysli ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, podle kterého k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem.
45. Soud je předně toho názoru, že se jedná o nepřípustnou námitku, kterou žalobce nebyl oprávněn v územním řízení vůbec uplatňovat, protože otázka vlastnických poměrů k daným pozemkům nijak nesouvisí s ochranou přírody a krajiny ve smyslu ZOPK. Jedná se tak o námitku přesahující rozsah přípustných námitek žalobce, jenž je vymezen v § 89 odst. 4 věť třetí stavebního zákona, a takovou námitku nelze akceptovat ani v přezkumném řízení soudním.
46. Pouze nad rámec nutného vypořádání dané námítce, jež spočívá v konstatování její nepřípustnosti, soud shodně jako v předchozím zrušovacím rozsudku uvádí, že z grafické části dokumentace předložené dne 8. 2. 2016 (výkres D2 – zákres stavby do snímku katastru nemovitostí) vyplývá, že stavba měla být již od počátku umístěna jen na části pozemku parc. č. XF v k. ú. X (konkrétně šlo o umístění koncové části řešeného území a vedení slaboproudu sítě O2). Takto uvažované využití části pozemku parc. č. XF odpovídá následnému vymezení pozemku parc. č. XK v k. ú. X (viz oznámení stavebníka ze dne 5. 12. 2017 doložené aktualizovaným grafickým znázorněním pozemků v dané oblasti na výkresu D2 – zákres stavby do snímku katastru nemovitostí). Vzhledem k tomu, že již v průběhu územního řízení bylo uvažováno s tím, že dojde ke změně vlastnictví pozemku parc. č. XF v k. ú. X a přesné datum tohoto převodu nebylo známo, k umístění stavby na tomto pozemku se vyjádřil jak jeho stávající vlastník (České dráhy a.s.), tak předem i budoucí

vlastník (Hlavní město Praha). Ti oba tedy včas ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí souhlasili s umístěním stavby na pozemku parc. č. XF v k. ú. X. Z podkladů správního řízení je zřejmé, že pozemek parc. č. XK vznikl oddělením z většího pozemku parc. č. XF v k. ú. X. Stavba tedy byla sice později v odvolacím řízení (změnou prvostupňového rozhodnutí) umístěna na pozemek nově označený jako parc. č. XK, to však výlučně v rozsahu, v jakém bylo s umístěním stavby uvažováno již od počátku na části původního pozemku parc. č. XF. Stavba tedy nebyla umístěna na zcela jiném a předtím do žádosti nezahrnutém pozemku, ale na pozemku, na němž bylo její umístění uvažováno od počátku. V takové situaci, kdy stavebník předložil souhlas vlastníka s umístěním stavby na pozemku parc. č. XF k. ú. X jako k celku, není vadou územního řízení, že již nedoložil souhlas vlastníka k umístění stavby speciálně i na novém pozemku parc. č. XK, jenž nově vznikl oddělením z pozemku parc. č. XF. Pro umístění stavby na pozemku parc. č. XK k. ú. X bylo rozhodující, že s tímto umístěním dopředu souhlasilo Hlavní město Praha jako budoucí vlastník této části původního pozemku parc. č. XF k. ú. X a rovněž České dráhy jako tehdejší vlastník.

47. K námitkám uplatněným ve druhém žalobním bodu, v němž žalobce vytýká žalovanému, že postupoval v rozporu se zákonem, když napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do něj doplnil některé závazné podmínky plynoucí ze závazných stanovisek dotčených orgánů, soud ve shodě se závěry předchozího zrušovacího rozsudku, jež se týkají vypořádání totožné námítky, uvádí, že prvostupňové rozhodnutí podmínky jednotlivých závazných stanovisek dotčených orgánů specifikovalo v bodech 1 – 25 výroku. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v odvolání ze dne 8. 3. 2017 brojil i proti některým závazným stanoviskům dotčených orgánů (jednalo se o závazná stanoviska obvodního báňského úřadu, orgánu ochrany přírody - na úseku posouzení vlivů na životní prostředí, na úseku ochrany ovzduší, na úseku ochrany přírody a krajiny) a namítl i propadnutí platnosti některých stanovisek správců sítí – Pražské teplárenské a.s., ze dne 9. 12. 2015, stanoviska ELTODO – CITEUM ze dne 21. 11. 2012, stanoviska drážního úřadu a orgánu na úseku požární ochrany. V odvolací námitce č. 19 poté žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí nepřevzalo některé závazné podmínky dotčených orgánů a požadavky vlastníků či správců dopravní a technické infrastruktury (podmínky č. 2 a 3 závazného stanoviska silničního správního úřadu ze dne 4. 1. 2016), podmínky závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 či závazného stanoviska hygienické stanice ze dne 21. 3. 2013. Žalovaný v návaznosti na odvolací námítky požádal jednotlivé nadřízené orgány dotčených orgánů o vyjádření, potvrzení nebo změnu předmětných stanovisek. Tyto orgány (konkrétně ministerstvo vnitra – generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí, ministerstvo životního prostředí, ministerstvo dopravy) následně žalovanému předložily potvrzení či změny stanovisek. S těmito stanovisky byl žalobce seznámen na základě vyrozumění žalovaného dne 25. 7. 2017. S námitkami vznesenými vůči závazným stanoviskům dotčených orgánů se poté žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí v rámci posouzení jednotlivých odvolacích námitek. Speciální část odůvodnění žalovaný věnoval odvolací námitce č. 19, která spočívala v tom, že do výroku územního rozhodnutí nebyly převzaty podmínky všech (v námitce vyjmenovaných) stanovisek. Z této části odůvodnění napadeného rozhodnutí (na str. 46 – 48) vyplývá, že tomu tak v prvostupňovém rozhodnutí bylo částečně proto, že se některé podmínky uvedených stanovisek nevztahovaly k umístění stavby, ale ke stavebnímu povolení (jednalo se o podmínky č. 2 a 3 závazného stanoviska silničního správního úřadu

ze dne 4. 1. 2016, podmínky č. 1, 2, 5, 6 a 7 závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016). Podmínka č. 4 závazného stanoviska hygienické stanice ze dne 21. 3. 2013 se upíná až k vydání kolaudačního souhlasu, a není tedy podmínkou pro umístění stavby, ani podmínkou pro obsah projektové dokumentace pro stavební povolení. Pokud jde o podmínky č. 3 a 4 závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 a podmínky 1 - 3 závazného stanoviska hygienické stanice ze dne 21. 1. 2013 č. j. HSHMP 65/2013 Z.HK/K), tyto byly převzaty stavebním úřadem do územního rozhodnutí.

48. Žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce do jisté míry ztotožnil, odvolání v této části vyhověl a výrok prvostupňového rozhodnutí v tomto smyslu změnil. Změnou provedenou napadeným rozhodnutím byla do prvostupňového rozhodnutí převzata i podmínka č. 4 závazného stanoviska hygienické stanice ze dne 21. 1. 2013, a to jako podmínka č. 25 písm. b). Vzhledem k tomu, že podle potvrzení závazného stanoviska drážního úřadu od ministerstva dopravy ze dne 17. 7. 2017 se podmínky závazného stanoviska drážního úřadu vztahovaly jak pro stavební povolení, tak pro územní rozhodnutí, byly provedenou změnou do prvostupňového rozhodnutí převzaty i další podmínky závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016, a to jako podmínky č. 22 písm. h) a č. 25 písm. a).
49. Námitku, v níž žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47 tvrdí, že žalovaný nemohl takto postupovat, protože změnou prvostupňového rozhodnutí porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, soud považuje za nedůvodnou. Žalobcem zmíněný rozsudek se vztahoval k situaci, kdy odvolací správní orgán doplnil odůvodnění prvostupňového orgánu, aniž by cokoliv změnil na výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V nyní projednávané věci však žalovaný jakožto odvolací orgán částečně shledal odvolací námitky žalobce důvodnými, a proto jednak změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, ale tuto změnu výroku v napadeném rozhodnutí také řádně odůvodnil. V tomto postupu žalovaného, který částečně věcně nesprávné prvostupňové rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobce v odvolacím řízení napravit, nelze spatřovat porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný v dané věci efektivně zvolil hospodárnější řešení v podobě změny prvostupňového rozhodnutí namísto krajního řešení spočívajícího ve zrušení prvostupňového rozhodnutí. Postupoval tak v souladu se závěry vyjádřenými v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že: *„zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit.“*
50. Lze shrnout, že po doplnění výroku prvostupňového rozhodnutí v důsledku jeho změny provedené napadeným rozhodnutím byly do rozhodnutí o umístění stavby převzaty všechny podmínky závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 a hygienické stanice ze dne 21. 3. 2013. Co se týče podmínek č. 2 a 3 závazného stanoviska silničního správního úřadu ze dne 4. 1. 2016, z jejich obsahu (*„součástí projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení (projekt předkládaný ke stavebnímu řízení) budou zásady organizace výstavby, které budou zpracovány tak, aby a)....b)....c)“* – podmínka č. 2 a *„projektová dokumentace pro vydání stavebního povolení bude obsahovat návrh dopravních opatření po dobu realizaci stavby“* – podmínka č. 3) jednoznačně plyne, že se vztahují výlučně ke stavebnímu

povolení, tzn. nebyly závazné pro fázi umísťování stavby. Stavební úřad a rovněž žalovaný proto nepochybili, jestliže je do územního rozhodnutí nepřevzali.

51. Nedůvodné jsou i námitky uplatněné v rámci třetího žalobního bodu. Žalobce má za to, že žalovaný o odvoláních rozhodl v rozporu s § 68 odst. 2 ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu, neboť prvostupňové rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku potvrdil, avšak nerozhodl o zamítnutí odvolání.
52. Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. Pokud jde o rozhodnutí o odvolání, podle § 90 odst. 5 správního řádu neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnil nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.
53. Žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí zřetelně identifikoval oba odvolatele (v řízení o žalobě jde o žalobce a druhou osobu zúčastněnou na řízení), kteří podali odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Dále ve výroku náležitě vymezil předmět řízení, tj. že šlo o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o umístění stavby ze dne 30. 1. 2017, č. j. MC05 2101/2017, sp. zn. MC05/OSI/2392/2016/Vo/Hl.p1235 vydanému k žádosti stavebníka na vymezených pozemcích. Žalovaný v další části výroku podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu částečně změnil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí, přičemž rozsah této změny jasně vymezil, a v závěru výrokové části vyslovil, že „*ve zbytku se rozhodnutí potvrzuje*“.
54. Podle názoru soudu výrok napadeného rozhodnutí splňuje formální požadavky zakotvené v § 68 odst. 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalovaným změněno jen zčásti, je plně v souladu s § 90 odst. 5 větou druhou správního řádu i závěr výrokové části napadeného rozhodnutí, že „*ve zbytku se (odvoláním napadené) rozhodnutí potvrzuje*“.
55. Jak soud vysvětlil již v předchozím zrušovacím rozsudku, výrok ve znění „*odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje*“ lze vyslovit pouze v případě, kdy je odvolání zamítáno jako celek a jako celek je potvrzováno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud je však odvolání alespoň částečně vyhověno, je procesní osud rozhodnutí správního orgánu v I. stupně v této části odlišný – v této části se změnil nebo zruší (čímž je odvolání v této části vyhověno) a pouze ve zbytku je prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Jedná se tedy o kombinaci vyhovujícího a potvrzujícího výroku odvolacího rozhodnutí. Ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu v takovém případě odvolacímu správnímu orgánu neukládá povinnost odvolání v jeho „*procesně neúspěšné části*“ zvláště zamítat a současně rozhodnutí I. stupně potvrzovat. Z logiky věci vyplývá, že pokud je na základě odvolání částečně

změněn/zrušen výrok prvostupňového rozhodnutí a jeho zbytek potvrzen, je zřejmé, že odvolání v této (zbývajících) části vyhověno nebylo.

56. Z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo jen a právě v určité konkrétní části změněno a ve zbytku bylo potvrzeno. Procesní osud obou odvolání (tj. jak odvolání žalobce, tak i odvolání druhého odvolatele – Společnosti na ochranu Prokopského a Dalejského údolí) je z výroku napadeného rozhodnutí zřejmý – na základě odvolání obou odvolatelů bylo prvostupňové rozhodnutí jen částečně změněno a ve zbytku byla obě odvolání procesně neúspěšná. Neopodstatněné je též tvrzení žalobce, že není zřejmé, komu z odvolatelů bylo vyhověno a či odvolací námitky byly zamítnuty. Z výroku napadeného rozhodnutí je evidentní, že žalovaný projednal obě odvolání a z rekapitulace jednotlivých odvolacích námitek a jejich vypořádání v odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak možné bez obtíží dovodit, že právě na základě argumentů a námitek uvedených v odvolání žalobce žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí změnil tím, že do něj doplnil další podmínky umístění stavby. Odvolání druhého odvolatele žalovaný nepochybně posoudil jako nedůvodné, protože žádná z jeho odvolacích námitek nevedla ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí.
57. Soud má za neopodstatněné též námitky vtělené do čtvrtého žalobního bodu, v němž žalobce argumentoval porušením zákona o posuzování vlivů na životní prostředí v důsledku chybějícího provedení zjišťovacího řízení ohledně geotermálních hloubkových vrtů, které mají sloužit k vytápění stavby.
58. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že k navrhovanému záměru bylo vydáno sdělení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí ze dne 19. 12. 2012, jehož předmětem bylo posouzení záměru 20 vrtů pro tepelná čerpadla o hloubce cca 100 metrů. Žalovaný si v odvolacím řízení vyžádal stanovisko orgánu ochrany přírody. Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí sdělením ze dne 14. 7. 2017 č. j. MHMP 1095213/2017 podpořil závěr stavebního úřadu a potvrdil platnost výše uvedeného metodického pokynu, jenž podle něj nemůže být v rozporu se žalobcem namítanou směrnicí, neboť ta nepodává bližší definici pojmu hlubinné geotermální vrty. Žalovaný dále uvedl, že ověřil, že i po novelizacích zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nedošlo ke změně požadavku zákona na geotermální vrty do 200 m hloubky (Příloha č. 1 uvedeného zákona, bod 14).
59. Správní spis k vrtům obsahuje studii „*Praha 5 – Obytný soubor Prokopské údolí k.ú. Hlubočepy – Realizace vrtů pro tepelná čerpadla*“, hydrogeologický posudek autorů Mgr. Branislava Kuthana a RNDr. Davida Štorka z března 2012. Studie uvádí, že jejím účelem je posoudit ovlivnění hydrogeologických poměrů s vybudováním systému 20 vrtů pro tepelná čerpadla s hloubkou cca 100 metrů pro každé čerpadlo. Zemní vrty nebudou odebírat z geologického prostředí vodu, každé tepelné čerpadlo bude sloužit pro vytápění, ohřev TUV a dohřev TUV po rekuperaci. Primárním zdrojem tepla budou geotermální vertikální sondy a elektrický dohřev. Na základě studia vodohospodářské mapy studie konstatuje, že zájmové území není součástí žádného ochranného pásma vodních zdrojů ani chráněné oblasti přirozeně akumulovaných podzemních vod, území se nachází mimo přírodní rezervaci Prokopské údolí a nachází se mimo zátopovou oblast Dalejského potoka. Studie z hlediska ovlivnění poměrů uzavřela, že realizací vrtů pro tepelná čerpadla nebude docházet k odběru nebo

čerpání podzemní vody, systém bude využívat jen jejího energetického potenciálu s tím, že řádně provedenými zemními vrty pro tepelná čerpadla nedojde ani k ovlivnění vydatností případných okolních jímacích objektů. Doporučením autorů studie je sledovat hladinu nejbližších domovních studní. V dalším studie vydává technická doporučení pro provedení vrtů se závěrem, že takto provedené a vystrojené zemní vrty nemohou negativně ovlivnit kvalitu ani kvantitu hydrogeologického kolektoru dané lokality.

60. Příloha 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném k datu zahájení územního řízení v kategorii II (záměry vyžadující zjišťovací řízení) pod položku 2.11 uváděla „*hloubkové vrty pro ukládání radioaktivního nebo nebezpečného odpadu, hloubkové vrty geotermální, hloubkové vrty pro zásobování vodou u vodovodů, s výjimkou vrtů pro výzkum stability půdy.*“ Co se týče pojmu „*geotermální vrty*“, ten nijak definován nebyl. Správní orgány v projednávané věci vycházely z metodického výkladu Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 9. 2008, zn. 72045/ENV/08, podle něhož ve zjišťovacím řízení nemají být posuzovány hloubkové vrty pro tepelná čerpadla, pokud jejich realizaci nemůže dojít k propojení hydrogeologických poměrů v území a tato skutečnost bude konstatována ve vyjádření osoby s odbornou způsobilostí ve smyslu § 8 a § 9 zákona o vodách. Soud je toho názoru, že tímto výkladem ministerstvo ve skutečnosti dotvořilo část zákonného ustanovení. Ze zjišťovacího řízení, jemuž „*geotermální vrt*“ obecně podléhal, totiž takto vyloučilo posouzení vlivu geotermálního vrtu určeného pro tepelná čerpadla, pokud splňoval specifické vlastnosti; ty nicméně ministerstvo vytvořilo pouze svým výkladem bez zákonné opory.
61. Pro projednávanou věc je však podstatné, že v mezidobí, od rozhodnutí stavebního úřadu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se právní úprava zásadním způsobem změnila. Od nabytí účinnosti zákona č. 326/2017 Sb., tj. od 1. 11. 2017, totiž hlubinné geotermální vrty upravuje Příloha 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí pod položkou 14. Podle této položky 14 podléhají zjišťovacímu řízení (příslušným úřadem je krajský úřad) „*hlubinné geotermální vrty a hloubkové vrty pro zásobování vodou u vodovodů s hloubkou od stanoveného limitu*“ s tím, že příloha 1 tento limit definuje hloubkou 200 m. Přejícná ustanovení zákona č. 326/2017 Sb. v bodech 1-10 neobsahují žádné pravidlo pro případ, kdy záměr, který by původně podléhal zjišťovacímu řízení, tomuto řízení po účinnosti zákona přestal podléhat. V bodě 4 se však uvádí, že zjišťovací řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona; příslušný úřad se nemění. V těchto případech se tedy uplatnilo pravidlo nepravé retroaktivity, podle něhož dokud nebylo rozhodnuto, uplatní se nová právní úprava i na řízení zahájené před účinností zákona. Dle názoru soudu bylo tedy po novele zákona o posuzování vlivů na životní prostředí účinné od 1. 11. 2017 třeba nahlížet na podmínky zjišťovacího řízení v nepravomocně ukončeném řízení již podle nové právní úpravy, která reflektovala nové pojetí posuzování vlivů resp. zjišťovacího řízení, tj. podle Přílohy 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném od 1. 11. 2017.
62. Z charakteristik geotermálních vrtů pro tepelná čerpadla určená pro vytápění předmětné stavby jednoznačně vyplývá, že jejich hloubka nedosahuje úrovně 200 m. Nejedná se tudíž o takové geotermální vrty, které by dle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí podléhaly zjišťovacímu řízení. Vzhledem k výše uvedenému je nutno uzavřít, že závěr stavebního úřadu a potažmo i žalovaného o nepotřebě provedení zjišťovacího řízení

ohledně geotermálních vrtů, které mají sloužit k vytápění posuzované stavby, jenž původně vycházel z metodiky ministerstva jdoucí nad rámec zákona, našel později oporu v novelizaci zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a je tedy v souladu se zákonem.

63. Důvodné nejsou ani námitky vtělené do pátého žalobního bodu, označené souhrnně jako rozpor (posuzované stavby) s OTTP. V rámci vypořádání těchto námitek soud předně odkazuje na podrobný přehled doby účinnosti relevantních právních předpisů, tj. vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy (OTTP), nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy (PSP I) a nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (PSP II), jenž se nachází v předchozím zrušovacím rozsudku. Ve shodě s jeho závěry, jež se týkají vypořádání téže námitky, soud i v nyní posuzované věci uvádí, že stavebník větší část projektové dokumentace stavebnímu úřadu předložil dne 18. 2. 2013 v rámci předchozího (prvního) řízení o umístění stavby ukončeného vydáním rozhodnutí ze dne 26. 1. 2015, č. j. MC05 5124/2015, zn. OOSI.Hl.p.1235-11459/2013-Vo-UR. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. MHMP 1645249/2015. V souladu s právním názorem odvolacího orgánu následně stavební úřad vyzval stavebníka dne 19. 11. 2015, aby předloženou dokumentaci doplnil dle předepsaného rozsahu dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., a vyzval jej k úpravě projektové dokumentace dle požadavků žalovaného vyjádřených v jeho zrušujícím rozhodnutí. Šlo o doplnění 7 oblastí: výpočet kódu míry využití území C v ploše s funkčním využitím SV a výkresů, ze kterých lze ověřit tento výpočet, soulad návrhu s ustanovením § 90 stavebního zákona s požadavky na napojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu, soulad návrhu s jednotlivými požadavky vyhlášky OTTP včetně odůvodnění, soulad návrhu s vyhláškou č. 398/2009 Sb. a nařízením č. 10/2014 Sb. MHMP, upřesněné řešení stávající potoční zdi, řešení vsaku dešťových vod, stanoviska a vyjádření dotčených orgánů státní správy k dopracovanému projektu, zejména pak ODA MHMP, OCP MHMP a OD ÚMČ P5, OŽP ÚMČ P5 a k doložení aktualizovaných stanovisek správců inženýrských sítí.
64. Stavebník tomuto požadavku stavebního úřadu vyhověl a dne 29. 3. 2016 předložil revidovanou dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, přičemž výpočet kódu míry využití C v ploše s funkčním využitím SV – všeobecné smíšené je uveden v textové části DUR v kapitole B.3.a a je doložen v samostatné D8 Situace – výpočet KPP výkresové části DUR. V části B.1.e stavebník doplnil souhrnnou informaci k požadavku na napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, k tomu předložil souhlasná stanoviska ODA MHMP ze dne 4. 1. 2016, OD ÚMČ P5 ze dne 28. 12. 2015, studii dopravní zátěže a dále několik rozhodnutí týkajících se stavebních úprav ulice Hlubočepská a napojení na ni. V souvislosti s tím požádal stavebník o umístění staveb staveniště, přiložil rozhodnutí o připojení staveništní komunikace včetně zákresu na výkresu D4 „*Situace zařízení staveniště*“. Do kapitoly C.1.e DUR stavebník doložil odůvodnění souladu záměru s požadavky vyhlášky OTTP, do kapitoly C.3.d a C6 (včetně výkresu) a v dokladové části E byly aktualizovány požadavky v souladu s vyhláškou č. 398/2009 Sb. Stavebník v části C.1.d osvětlil rozsah oprav potoční zdi a v téže části a v části C.1.e řešení vsaku dešťových vod. Do části B.1.d doložil podmínky dotčených orgánů a správců sítí. Nad rámec výzvy stavebního úřadu pak předložil stanovisko odboru ochrany životního prostředí žalovaného č. j. MHMP 125735/2016 ze dne 25. 1. 2016, které se zabývá dopadem stavby na krajinný ráz a podmínkami nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy (blíže viz podání stavebníka označené jako „doplnění dokumentace“ ze dne 29. 3. 2016, které je založeno ve správním spise).

65. V projednávané věci tedy stavebník zpracoval a předložil stavebnímu úřadu dokumentaci do 30. 9. 2014, tj. do konce účinnosti OTTP. Až v návaznosti na právní názor odvolacího orgánu dokumentaci částečně doplnil dne 29. 3. 2016. Nově doložené části dokumentace, které byly stavebnímu úřadu předloženy v březnu 2016, však nepředstavují zásadní přepracování původní dokumentace. Doplněné části jednoznačně vycházely z parametrů již dříve předložené dokumentace, kterou v souladu s právním názorem odvolacího orgánu pouze doplňovaly o chybějící části. Nešlo tedy o vypracování nové podkladové dokumentace, kterou by byly přehodnoceny předchozí situace a parametry dokumentace a záměru. Oboje části dokumentace přitom byly stavebnímu úřadu předloženy do 30. 9. 2016, tedy v období, v němž dle přechodných ustanovení PSP I. (účinných v době doložení druhé části dokumentace) a i později podle PSP II. účinného od 1. 8. 2016 bylo dokumentaci třeba posuzovat dle parametrů OTTP. Pokud by situace, jaká nastala v případě stavebníka, měla znamenat kompletní přepracování DUR za účelem vyhovění požadavkům obsaženým ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. (a následné další „kolo“ požadavků o stanoviska dotčených orgánů), byl by takový postup v územním řízení neúčelný a neefektivní. V souzené věci tedy obстоjí názor žalovaného, že v březnu 2016 nešlo o přepracování projektové dokumentace a projekt měl být posuzován ještě podle OTTP.
66. Své tvrzení, že k další podstatné úpravě DUR došlo v březnu 2020, žalobce blíže nespecifikoval a zholal ničím nedoložil. Za přepracování či zásadní úpravu DUR rozhodně nelze považovat stavebníkem předložený dodatek textové části dokumentace zpracovaný v březnu 2020 autorizovaným architektem Ing. Sladkým, jenž reflektuje provedené biologické hodnocení a byly jím toliko zpřesněny odstavce B.3.g a B.3.h textové části, termín zahájení výstavby a její předpokládaná délka. Soud v tomto směru přisvědčuje argumentaci stavebníka obsažené ve vyjádření k žalobě, že zmíněný dodatek nemá vliv na žádnou jinou část DUR a nepředstavuje její podstatnou úpravu. Jeho předložení tedy nic nemění na výše uvedeném závěru soudu o nutnosti posuzovat DUR týkající se stavby podle OTTP.
67. Podle čl. 4 odst. 1 OTTP při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na drahách.
68. Obecným posouzením souladu záměru stavby s článkem 4 OTTP se stavební úřad zabýval na str. 16 - 17 prvostupňového rozhodnutí. Charakterizoval zde lokalitu, do níž má být stavební záměr umístěn z hlediska minulého a stávajícího využití a s přihlédnutím k parametrům stavby posuzoval budoucí vzhled a využití lokality. Připojení staveb na pozemní komunikace se stavební úřad věnoval na str. 19 a 20 prvostupňového rozhodnutí, kde posuzoval soulad záměru stavby s článkem 9 odst. 1 a 2 OTTP. Zdůraznil, že dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky jsou zajištěny, že silniční správní úřad (Úřad městské části Praha 5) se souhlasem Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy vydal rozhodnutí o připojení pozemku parc. č. XA v k. ú. Hlubočepy na komunikaci

Hlubočepská s tím, že tato komunikace bude dle podmínky č. 25 prvostupňového rozhodnutí před zahájením užívání stavby rekonstruována. Žalobce nicméně již dne 25. 7. 2014 uplatnil v bodech 9 a 10 námitku nedostatečného posouzení okolností dopravní zátěže a obslužnosti a doložení toho, že záměr neovlivní negativně dopravu. Stavební úřad k tomu na jiném místě prvostupňového rozhodnutí vyložil, že dopravní obslužnost byla posouzena dotčenými orgány – odborem dopravních agend Magistrátu hlavního města Prahy dne 23. 11. 2012 a 4. 1. 2016 a odborem dopravy úřadu Městské části Praha 5 dne 30. 11. 2012, 14. 12. 2015. Dále uvedl, že k věci byla vydána stanoviska Policie ČR č. j. KRPA-2225-1/ČJ-2012-0000DŽ a č. j. KRPA-2225-2/ČJ-2012-0000DŽ a doložena studie dopravní zátěže. Podle stavebního úřadu z uvedených podkladů vyplývá, že dopravní řešení odpovídá požadavkům stavebního zákona a dalších předpisů chránících zvláštní zájem v územním řízení. Obdobně stručně, pouze s odkazem na to, že podkladem byla studie dopravní zátěže z října 2013, ze které při rozhodování vycházel, vypořádal stavební úřad námitku č. 8 žalobce ze dne 13. 6. 2016 (viz str. 45 prvostupňového rozhodnutí). Konkrétněji závěry dopravní studie stavební úřad posoudil k námitce Městské části Praha 5 na straně 51 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že studie dopravní zátěže posoudila situaci k roku 2016, kdy se očekává dokončení projektu. Byly vytvořeny dvě varianty – se všemi plánovanými záměry a bez záměrů. Plánované záměry budou generovat 107 osobních vozidel během 24 hodin. Na základě této studie a závazných stanovisek stavební úřad rozhodl o umístění záměru. Dodal, že ačkoliv je komunikace Hlubočepská obytnou zónou, nesplňuje své parametry a neplní svoji základní funkci, tedy zvýhodnění pěšího provozu. Proto budou provedeny stavební úpravy této komunikace, která poté bude splňovat požadavky pro dopravu.

69. I když tedy šlo o vypořádání námítky jiného účastníka řízení, tj. Městské části Praha 5, stavební úřad ve stručnosti ve vztahu k dopravnímu zatížení a charakteru zóny shrnul, že z dopravní studie nevyplývá zásadní zatížení lokality dopravou, a dále že bude nezbytné pojetí komunikace jako obytné zóny přehodnotit a aktualizovat novým poměrům s tím, že kapacitně bude po rekonstrukci části komunikace Hlubočepská uzpůsobena. Další odůvodnění k této námitce shrnul žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 11 – 12, kde mj. uvedl, že komunikace Hlubočepská bude v úseku dlouhém 342 metrů od křižovatky s ulicí K Dalejím až k východní hranici pozemku parc. č. XE, kde je napojena již zrealizovaná nová komunikace pro Obytný soubor nízkoenergetických domů Prokopské údolí. namísto stávající panelové cesty rekonstruována a kapacitně uzpůsobená s tím, že dopravní studie byla součástí spisové dokumentace a nebyla jinak povinnou součástí DÚR.
70. Jakkoliv výše uvedené úvahy nezahrnul stavební úřad či žalovaný přímo k posouzení souladu záměru stavby s § 4 odst. 1 OTHP z hlediska dopravního zatížení a provozu v oblasti, přesto z prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že oba správní orgány se těmito parametry stavby taktéž zabývaly. Byť shrnuly jen stěžejní závěry stanovisek či dopravní studie, je rozhodující závěr správních orgánů k těmto námitkám srozumitelný, a napadené ani prvostupňové rozhodnutí v této části není nepřezkoumatelné.
71. K parametrům dopravního zatížení je ve správním spisu založena samostatná dopravní studie z října 2013 „*Studie dopravní zátěže komunikace Hlubočepská*“ od AF –CITYPLAN s.r.o. Ta vychází ze stavu dopravy v roce 2013 a stanoví prognózu vývoje do roku 2016. Na základě měření intenzity dopravy (těžká, lehká nákladní vozidla a osobní vozidla) se v ní uvádí, že v současné době (2013) činí zatížení ulice Hlubočepská před křižovatkou se Sliveneckou cca

550 vozidel na den, po realizaci záměru dojde k navýšení na cca 770 vozidel za den (40 % nárůst). Jedná se však o část dopravního zatížení komunikace mimo území záměru. Na straně 14 je pak v místě záměru konkrétně uvažováno s maximálním zatížením 107 průjezdů (odvozeně od celkového počtu parkovacích míst 107) v každém směru denně, tj. 314 průjezdů, pokud budou realizovány všechny záměry investora (Diamantica – 8 rodinných domů, rezidence Trilobit - 34 bytů a Byty Semmering - 12 bytů. U každého záměru je uvažováno se 4 lehkými nákladními vozidly jedním směrem každý den. Z grafické části studie pak vyplývá, že v roce 2013 v denní dopravě je uvažováno s průjezdem v rozhodném úseku ulice Hlubočeské od 507 vozidel do 98 vozidel za 24 hodin - počet se snižuje se vzrůstající vzdáleností od ústí ulice na sběrnou komunikaci. V roce 2016 je u ústí křižovatky uvažováno se 792 vozidly, před křižovatkou s ulicí k Dalejím 570 vozidel a za ní směrem k záměru (domkům a nádraží) 300 vozidel. Ve všech parametrech tedy studie uvažuje o maximálním nárůstu 200 průjezdů za 24 hodin. Přesvědčivost a úplnost uvedeného výpočtu dle názoru soudu vyplývá i z toho, že záměr je umisťován do prostoru koncové komunikace Hlubočeská, takže lze uvažovat s vjezdem dopravy do tohoto území především v souvislosti s příjezdem ke stavbám, které se tam budou nacházet.

72. Výše uvedené lze shrnout tak, že dopravní studie připouští navýšení dopravy v místě záměru v rozsahu, který je úměrný počtu bytových jednotek stavby a parkovacích míst. Ze stanovisek je patrný požadavek dotčených orgánů na úseku dopravy na kapacitní uzpůsobení parametrů komunikace Hlubočeská tak, aby byla zajištěna plynulost dopravy. Současně, protože následkem rekonstrukce komunikace bude oddělení její části pro pěší, má být jejich bezpečnost zajištěna oddělenou a vyvýšenou chodníkovou částí. Míra obtěžování dopravou v obytném prostředí následkem realizace záměru je tak dle názoru soudu úměrná a je v souladu s požadavky § 4 odst. 1 OTHP.
73. K požadavku žalobce na aktualizaci dopravní studie soud poukazuje na to, že dopravní model ve studii byl uvažován k cílovému stavu realizace všech záměrů stavebníka a bral v potaz s tím související maximum parkovacích stání – z toho vyplývá logický požadavek na posouzení přínosu stavby z hlediska dopravního zatížení toliko motorovými vozidly. Tato skutečnost dopravní studií posouzena byla, a z hlediska parametrů dopravy motorovými vozidly tedy nebyl důvod studií aktualizovat. Pokud jde o námitku, že měl být posouzen i počet cyklistů, žalobci lze přisvědčit v tom, že dopravní studie s cykloprovozem v oblasti záměru skutečně neuvažuje, neúplnost tohoto posouzení však sama o sobě nemá vliv na zákonnost této části napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu totiž plyne, že námitku o intenzitě cyklodopravy/počtu cyklistů žalobce ani jiný účastník řízení v prvostupňovém řízení ani v odvolání neuplatnili (na rozdíl od námitek týkajících se zvýšení dopravy motorovými vozidly následkem realizace záměru). Správní orgány proto mohly oprávněně vycházet z toho, že stávající intenzita cyklodopravy v místě záměru sporná není a že je nezbytné u stavebního záměru posoudit změnu poměrů v dopravě toliko z hlediska budoucího zatížení dopravou motorovými vozidly. Z grafické části DUR nadto vyplývá, že komunikace Hlubočeská vede k záměru do slepé ulice, která je ukončena souborem nízkoenergetických domů. Komunikace, po níž je možno projíždět na kolech, tak dle studie dopravní zátěže může být vedena toliko po části komunikace Hlubočeská, která končí u křižovatky s průjezdní ulicí k Dalejím. Cykloprovoz, resp. jeho nárůst po nově zrekonstruované části komunikace Hlubočeská v úseku umístění stavby (tj. západně od křižovatky s ulicí K Dalejím), proto logicky není vůbec uvažován. Z tohoto důvodu soud

neshledal nezbytnou aktualizaci dopravní studie z roku 2013 o zatížení cykloprovozem v místě stavebního záměru.

74. V rámci vypořádání námitek vznesených v šestém žalobním bodu, jejichž jádrem je tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti sdělení EIA ve věci podlimitního záměru a nemožnosti jeho opravy v odvolacím řízení, soud nejprve uvádí, že Magistrát hlavního města Prahy, odbor životního prostředí ve vyjádření ze dne 19. 12. 2012 sp. zn. S-MHMP-1472532/2012/1/OZP/ VI/EIA/1839P-1/Lin konstatoval, že stavební záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Vycházel přitom z předloženého podlimitního záměru, vyjádření orgánu ochrany přírody vylučujícího možný vliv na území soustavy Natura 2000 a přihlédl k zásadám uvedeným v příloze 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. MHMP zjistil, že nedojde k významnému ovlivnění životního prostředí a veřejného zdraví. Z usnesení odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2017, č. j. MHMP 1095213/2017 pak vyplývá, že tento orgán předchozí sdělení odboru životního prostředí ze dne 19. 12. 2012 na základě odvolací námítky žalobce (námitka absence odůvodnění sdělení podle § 6 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí) postupem podle § 156 odst. 1 správního řádu skutečně opravil, když do sdělení doplnil odůvodnění, v němž vyložil, ze kterých konkrétních podkladů vycházel, jak tyto podklady hodnotil ve vztahu k posouzení kvality ovzduší a akustické situace, ochrany krajinného rázu, významného krajinného prvku, vlivu na faunu a flóru, svodu dešťové vody a přívodu pitné vody; magistrát uvedené ve vztahu ke kritériím uvedeným v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyhodnotil tak, že záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení.
75. V projednávané věci bylo dle přesvědčení soudu namíste sdělení – vyjádření MHMP, odboru životního prostředí ze dne 19. 12. 2012 opravit postupem podle § 156 odst. 1 správního řádu. Tento postup má přednost před zrušením podle druhého odstavce téhož ustanovení, k němuž je třeba přikročit v tom případě, je-li vyjádření, osvědčení nebo sdělení v rozporu s právními předpisy a nelze-li jej opravit usnesením podle odst. 1 (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 3 As 141/2015 – 29). Provedenou opravou se výrok sdělení nezměnil, bylo pouze doplněno jeho odůvodnění. Tím, že magistrát své předchozí sdělení opravil, nezasáhl do práv žalobce. Soud nepřisvědčil tvrzení, že se následkem uvedeného postupu žalobce nemohl vyjádřit k podkladům správního řízení. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce odvolací námítky proti nesprávnému posouzení parametrů zjišťovacího řízení i tak uplatnil, a to s konkrétní argumentací, proč zjišťovací řízení podle něj mělo být vedeno. Žalobce to konkrétně shrnul v úvodu bodu 3 odvolání, když vycházel z § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, přílohy č. 1, kategorie II bod 2.11, z nichž dovozoval, že geotermální hloubkové vrty, které jsou součástí stavby, vyžadují provedení zjišťovacího řízení. Ve vztahu k usnesení odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2017 se pak vyjádřil dne 24. 8. 2017, přičemž setrval na své dříve zastávané argumentaci. Žalovaný tak mohl odvolací námítky žalobce posoudit ve všech aspektech jak ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí, tak i k usnesení magistrátu ze dne 14. 7. 2017, č. j. MHMP 1095213/2017. Soud z výše popsanych důvodů neshledal, že by žalovaný tímto postupem zatížil odvolací řízení vadou mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost.

76. Ani námitky uplatněné žalobcem v sedmém žalobním bodu, jež se týkají imisních limitů pro látku benzo(a)pyren, nejsou důvodné. Správní spis k posouzení vlivu záměru stavby na ovzduší obsahuje studie „*Modelové hodnocení kvality ovzduší*“ (prosinec 2011) a „*Doplňěk modelového hodnocení kvality ovzduší*“ (září 2016) od Ateliéru ekologických modelů s.r.o. První podklad hodnotí kvalitu ovzduší v místě záměru z hlediska NO₂, benzenu a suspendovaných prachových částic frakce PM₁₀ a PM_{2,5}. Studie ani po dokončení záměru nepředpokládá překračování imisí u těchto ukazatelů (srov. strany 16 – 19). Ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce je rozhodující studie s názvem „*Doplňěk modelového hodnocení kvality ovzduší*“ ze září 2016, která se samostatně zabývá vyčíslením imisního příspěvku benzo[a]pyrenu emitovaného vlivem navrhovaného záměru. Model konstatuje, že koncentrace benzo[a]pyrenu je ovlivněna zejména vytápěním; celkový příspěvek dopravy se pohybuje v rozmezí desetiny ng.m⁻³. Byl zde uvažován vliv zátěže automobilového provozu v rozsahu 169 automobilů osobních a 4 nákladních. Jiný přínos záměru z hlediska imise benzo[a]pyrenu totiž předpokládán není, neboť záměr nepřináší žádný stacionární zdroj – zejména vytápění (srov. stranu 4 studie). Byla zohledněna primární (saze emitované spalovacími motory) i sekundární prašnost (částice zvířené projíždějícími auty) a vliv studených startů automobilů. Vliv záměru na imisní situaci benzo[a]pyrenu bude nevýznamný a v celkové imisní situaci se významně neprojeví. Model nicméně konstatuje, že v místě záměru je o 29 % překročen limit pro roční průměrné koncentrace benzo[a]pyrenu. Model současně tento závěr dává do souvislosti s tím, že:

- imisní limit benzo[a]pyrenu podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší není rozhodující, správní orgán k němu pouze přihlíží, nevychází z něj;
- imisní příspěvky automobilové dopravy se pohybují kolem 0,2 ng.m⁻³, přičemž imisní limit je 1 ng.m⁻³. O tom svědčí roční chod koncentrací benzo[a]pyrenu v ovzduší zjištěných na měřicí stanici ČHMÚ Praha-Libuš, kde je patrné zvýšení koncentrací v zimě;
- vliv vlastního záměru je minimální a pohybuje se pro samotný závěr nejvýše na úrovni do 0,002 ng.m⁻³ (tj. 0,2 % imisního limitu). Provoz objektu nebude v reálné situaci patrný, je pod rozlišovací schopnost techniky. Chyba měření koncentrací benzo[a]pyrenu ve vnějším ovzduší je o několik řádů vyšší, než je vliv záměru.

77. Celkově tedy model konstatuje, že posuzovaný záměr nebude mít na území nadměrný vliv a nejsou splněny podmínky pro kompenzační opatření podle § 11 odst. 5 zákona. Dle výpočtu efektivní emise dle přílohy č. 16 vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o některých provedeních dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší přinese záměr efektivní emisi benzo[a]pyrenu 111,5 g/rok. Model dále vypočítává, že dva stromy o celkové ploše koruny 8 m² kompenzují 172 gramů benzo[a]pyrenu, tedy vysoce postačí na kompenzaci produkce benzo[a]pyrenu dle záměru. Vzhledem k tomu, že záměr počítá s výsadbou 20 stromů, bude produkce benzo[a]pyrenu záměrem s velkou rezervou kompenzována.

78. Ve správním spise je založen též plán výsadby zeleně, podle kterého má být v rámci realizace záměru vysazeno celkem 24 stromů, 1500 ks živých plotů, 45 ks keřů, 800 ks trávy a 290 ks popínavek.

79. Odbor ochrany přírody Magistrátu hlavního města Prahy ve vyjádření ze dne 14. 7. 2017 a ze dne 25. 1. 2016 a odbor životního prostředí Magistrátu hlavního města ve vyjádření ze

dne 1. 2. 2013 stavebnímu úřadu i žalovanému potvrdily, že závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší k umístění stavby není nezbytné, neboť zájmy ochrany ovzduší nejsou v daném případě dotčeny. Vzhledem k tomu, že u záměru je uvažováno s vytápěním na základě geotermálních vrtů, je logický výchozí předpoklad, že záměr nepřináší žádný stacionární zdroj znečištění.

80. V případě posuzované stavby tedy není uvažováno se stacionárním zdrojem znečištění ovzduší ve smyslu zákona o ochraně ovzduší. Ničím nebyl zpochybněn ani závěr shora citované studie, že příspěvek dopravy z hlediska imise bude marginální. Záměr tak nesplňuje žádné z kritérií uvedených v § 11 odst. 1 - 3 zákona o ochraně ovzduší, a nejsou tedy splněny podmínky pro posuzování záměru některým z orgánů ochrany ovzduší (obecní úřad, potažmo krajský úřad nebo ministerstvo životního prostředí). Bylo proto na stavebním úřadu, aby při posuzování souladu záměru s právními předpisy sám vyhodnotil přínos záměru z hlediska imise benzo[a]pyrenu včetně případných kompenzačních opatření. Stavební úřad dle názoru soudu v tomto směru správně reflektoval to, že závěry modelu jednoznačně konstatují, že zatížení benzo[a]pyrenem z provedení záměru není významné, neboť hlavním přínosem benzo[a]pyrenu je vytápění a nikoliv automobilová doprava, přičemž záměr imisi benzo[a]pyrenu z vytápění nepředstavuje.
81. Nemá-li provoz, který měl přinést záměr jako celek, dlouhodobý negativní dopad do ochrany ovzduší, je logické, že speciální posuzování dočasného imisního přínosu pocházejícího ze stavební činnosti při realizaci stavby (tj. před jejím uvedením do provozu) taktéž nemůže představovat významně negativní zásah do ochrany ovzduší. Uvedenou úvahu sice stavební úřad výslovně neučinil, opora pro takový závěr je však dle názoru soudu dostatečně zřejmá ze správního spisu (zejména z citovaných studií).
82. K námitce, v níž žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 135/2011-246 ze dne 31. 1. 2012 argumentuje tím, že v oblasti, v níž má být záměr umístěn, již nyní dochází k překračování hygienických limitů imisí znečišťujících látek benzo[a]pyrenu, což samo o sobě vylučuje umístění dalšího zdroje zvyšujícího toto znečištění, soud uvádí, že ve zmíněném rozsudku se Nejvyšší správní soud vypořádával se „salámovou metodou“ zatěžování určitého území, přičemž dospěl k závěru, že *„je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou hlukové limity překročeny, nelze argumentovat tím, že každá jednotlivá stavba představuje jen nevýznamný, byť měřitelný přírůstek již stávající hodnoty hluku.“* Z uvedeného judikátu nicméně nevyplývá obecný a absolutní zákaz umístění jakéhokoliv zdroje imisí do zatíženého území. Například Krajský soud v Ostravě se vypořádával se závěry citovaného judikátu v rozsudku č. j. 22 A 7/2013-90 ze dne 25. 9. 2014, v němž uvedl, že tyto závěry *„nelze chápat absolutně kategoricky a beze zbytku tak, že do území nadlimitně zatíženého již nelze umístit vůbec žádnou stavbu, která přinese, byť i jen neměřitelné, další zatížení.“* S takovým výkladem zmíněného judikátu se ztotožňuje i Městský soud v Praze.
83. K námitce, že do nadlimitně zasaženého území nelze umísťovat další záměr, bylo ve vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 11. 7. 2017 uvedeno, že podle § 11 odst. 5 zákona lze záměr umístit buď za přijetí kompenzačního opatření, nebo i bez kompenzačních opatření, pokud záměr nedosáhne limitu. Ministerstvo životního prostředí zároveň poukázalo na to, že u některých znečišťujících ukazatelů uvedených v bodech 1 a 2 přílohy

1 zákona o ochraně ovzduší, který mají stanovený limit, se vychází z programů zlepšování kvality ovzduší a z úrovně znečištění látkami. U některých znečišťujících ukazatelů uvedených v bodech 3 a 4 přílohy 1 zákona, který mají stanovený limit, se k nim jen přihlíží, což je i případ benzen[a]pyrenu.

84. Lze shrnout, že co se týče látky benzen[a]pyrenu, je stavba umístována v území, které je sice nadlimitně zatížené, přínos záměru z tohoto hlediska však bude však naprosto minimální, ba dokonce technikou neměřitelný, přičemž současně mělo dojít k takové výsadbě zeleně, jež představuje dostatečné kompenzační opatření. Z těchto důvodů se soud s námitkou nemožnosti umístění záměru stavby do již zatíženého území neztotožnil.
85. Žalobcovo tvrzení, že podklady k posouzení vlivu záměru na imisní situaci jsou zastaralé a nepoužitelné, je zcela nekonkrétní a v důsledku toho nedostatečné ke zpochybnění zákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce nespecifikoval, v čem se v důsledku pouhého plynutí času měla změnit situace oproti té, kterou zachycují podklady založené ve spise, z nichž stavební úřad a žalovaný při rozhodování vycházeli. Soud v tomto směru považuje za podstatné, že k žádné změně umístované stavby, z níž by bylo možné usuzovat na možné navýšení produkce benzen[a]pyrenu, do doby vydání napadeného rozhodnutí nedošlo. Z těchto důvodů žalobcovo tvrzení o nepoužitelnosti podkladů k posouzení vlivu záměru na imisní situaci neobstojí.
86. Soud považuje za neopodstatněné též námitky vtělené do osmého žalobního bodu, které se týkají biologického hodnocení podle § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož vyžádání od stavebníka uložil žalovanému soud v předchozím zrušovacím rozsudku.
87. Námitka žalobce, že doc. Dr. Jan Farkač, CSc., v době odvolacího řízení již nebyl držitelem zvláštní autorizace (dále jen „autorizace“) ve smyslu § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny k provádění hodnocení podle § 67 odst. 1 téhož zákona, nemůže obstát. Žalobce totiž pominul skutečnost, že zpracovatelem biologického hodnocení z 11. 10. 2020 nebyl toliko doc. Dr. Jan Farkač, CSc., ale též RNDr. Lucie Brejšková, Ph.D., která nesporně držitelkou potřebné autorizace byla, a z této pozice garantovala požadovanou odbornou úroveň zpracovaného biologického hodnocení.
88. To, že RNDr. Lucie Brejšková, Ph.D., byla ke dni zpracování biologického hodnocení držitelkou autorizace, jakož i skutečnost, že platnost autorizace udělené doc. Dr. Janu Farkačovi, CSc., vypršela dne 25. 3. 2020, je dostatečně zřejmá z rozhodnutí o udělení (resp. prodloužení) autorizace jmenovaným osobám, která jsou připojena k biologickému hodnocení, a jsou tedy součástí správního spisu. Nebylo proto zapotřebí k těmto okolnostem provádět důkaz výsledkem jmenovaných osob jako svědků.
89. Nedůvodná je i kritika stavebníkem předloženého biologického hodnocení, kterou žalobce opírá o znalecký posudek RNDr. Mojmíra Vlašína. Není pravdou, že v biologickém hodnocení není uvedena metodika průzkumu jednotlivých skupin živočichů, zejména obojživelníků, plazů, savců a letounů, z čehož žalobce dovozuje, že tyto skupiny živočichů v rámci hodnocení vůbec nebyly zkoumány, a odvíjí od toho své přesvědčení o nesprávnosti závěrů biologického hodnocení o nezjištění jejich výskytu v dané lokalitě. Metodika průzkumu, který byl v popisované lokalitě v období let 2018 – 2020 proveden pravidelným

pozorováním při opakovaných návštěvách, je v biologickém hodnocení dostatečně popsána na str. 9 a je z ní patrné, jakým způsobem byl prováděn průzkum ve vztahu k jednotlivým zjišťovaným druhům živočichů. Stavebníkem předložené biologické hodnocení obsahuje veškeré náležitosti vyžadované ustanovením § 7 vyhlášky č. 142/2018 Sb., o náležitostech posouzení vlivu záměru a koncepce na evropsky významné lokality a ptačí oblasti a o náležitostech hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny. K tomu je nutno dodat, že mezi tyto povinné obsahové náležitosti nepatří detailní vědecký popis metod užitých při zpracování biologického hodnocení – jejich znalost a schopnost užití zpracovatel hodnocení osvědčuje jemu udělenou autorizací.

90. Závěry znaleckého posudku RNDr. Mojmíra Vlašína, z nichž je dle žalobce zřejmé, že stavba zasáhne do biotopu velkého množství druhů netopýrů a biotop ještěrky obecné bude záměrem zcela zničen, nelze akceptovat už z toho důvodu, že tento posudek není způsobilý nahradit, modifikovat a ani popřít závěry biologického hodnocení. Je tomu tak proto, že biologické hodnocení stavebního záměru podle § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny mohou podle § 45i odst. 3 téhož zákona provádět pouze fyzické osoby, které jsou držiteli autorizace. Žalobce nedoložil (a v žalobě to ani netvrdí), že by takovou osobou byl i zpracovatel znaleckého posudku RNDr. Mojmír Vlašín. Ze znaleckého posudku též neplyne, že by jeho zpracovatel byl držitelem autorizace, přičemž soud nepochybuje o tom, že by v něm jeho zpracovatel tuto skutečnost neopomenul zmínit. Ze žalobcem předloženého listinného důkazu - seznamu osob autorizovaných podle § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, který soud provedl při ústním jednání, lze naopak zjistit, že RNDr. Mojmír Vlašín mezi držiteli autorizace ke dni 31. 3. 2022 nebyl. Přestože se jedná o soudního znalce, s ohledem na chybějící autorizaci mu nepřísluší zpochybňovat závěry biologického hodnocení zpracovaného RNDr. Lucií Brejškovou, Ph.D., která nesporně držitelkou potřebné akreditace byla, a činit tímto způsobem vlastní „biologické hodnocení“ se závěrem, že předmětná stavba je jednoznačně stavbou, která by se mohla dotknout zájmů chráněných podle části druhé, třetí a páté zákona o ochraně přírody a krajiny. V tomto směru soud přitakal argumentaci stavebníka, že není splněna podmínka rovnocennosti těchto dvou podkladů (míněno biologického hodnocení na straně jedné a znaleckého posudku na straně druhé). Již z tohoto důvodu žalovaný nepochybil, jestliže závěry znaleckého posudku RNDr. Mojmíra Vlašína odmítl akceptovat, aniž by postupoval způsobem naznačeným žalobcem, tj. nechal zpracovat oponentní znalecký posudek.
91. Soud přisvědčuje žalovanému rovněž v tom, že závěry znaleckého posudku RNDr. Mojmíra Vlašína nelze akceptovat i s ohledem na podstatné vady, které tento posudek vykazuje. Žalovaný v tomto náhledu na znalecký posudek do značné míry převzal závěry obsažené ve vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 7. 1. 2022, jimiž je zpochybňována nejen formální úroveň znaleckého posudku, ale i správnost jeho zjištění a odborných závěrů.
92. Co se listiny, kterou žalobce předložil žalovanému v průběhu odvolacího řízení, tuto vzhledem k zásadním formálním nedostatkům vlastně ani není možné za znalecký posudek považovat. Byť se má údajně jednat o znalecký posudek soudem jmenovaného znalce RNDr. Mojmíra Vlašína, tato listina neobsahuje vlastnoruční podpis znalce (či jeho kvalifikovaný elektronický podpis, byl-li tento posudek původně vydán v elektronické podobě) a postrádá též další obligatorní náležitost znaleckého posudku, kterou je otisk znalecké pečeti [§ 27 odst.

2 a § 28 odst. 2 písm. j) zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech]. Titulní strana posudku postrádá celou řadu náležitostí stanovených v § 39 odst. 1 vyhlášky č. 503/2020 Sb., o výkonu znalecké činnosti – chybí zde například označení zadavatele znaleckého posudku, číslo položky, pod kterou je znalecký posudek zapsán v evidenci posudků, obor a odvětví, případně specializace, ve kterých má být podán znalecký posudek, a také datum zpracování znaleckého posudku. Ani zadání znaleckého posudku neobsahuje potřebné náležitosti vymezené v § 40 vyhlášky č. 503/2020 Sb., neboť v něm nejsou uvedeny skutečnosti sdělené zadavatelem, které mohou mít jeho dle názoru vliv na přesnost závěru znaleckého posudku, popř. uvedení toho, že zadavatel žádnou takovou skutečnost znalci nesdělil. Na šesté straně znaleckého posudku znalec formuluje závěr, jemuž by však měl předcházet nálezení, posudek a odůvodnění v rozsahu umožňujícím přezkoumatelnost znaleckého posudku [§ 28 odst. 2 písm. d), e), f) zákona č. 254/2019 Sb.]. Ani tyto obligatorní části znaleckého posudku žalobcem předložená listina neobsahuje. Vytčené nedostatky mají za následek, že žalobcem předložené listině nelze přiznat důkazní váhu znaleckého posudku.

93. Věcné výhrady soudu k obsahu listiny označené jako znalecký posudek RNDr. Mojmíra Vlašína lze pak shrnout následovně. Znalec při zpracování posudku vycházel zejména z teoretických rešerší několika databází, avšak pouze z jednoho pozorování na místě, což ostře kontrastuje s velkým počtem pozorování na místě, které provedli zpracovatelé biologického hodnocení. Konstatování výskytu zvláště chráněných druhů živočichů v dané lokalitě, které znalec opírá o údaje z několika databází, je zcela nekonkrétní, pokud jde o uvedení datace a počtu nálezů. Jedná se o významný nedostatek, neboť databáze, ze kterých znalec vycházel, obsahují řadu záznamů různého stáří, které s ohledem na plynutí času a změny dané lokality v čase již nemusí být aktuální. Tezi předkládané znalcem v závěru posudku, že je-li určitý druh nalezen na lokalitě v roce 2019, ale z roku 2021 už takový údaj (v databázi) chybí, znamená to pouze tolik, že údaj z roku 2021 chybí, ale v žádném případě to, že tento druh se v lokalitě v roce 2021 nevyskytoval, lze sice obecně přisvědčit, nicméně je k ní nutno dodat, že z absence údaje o výskytu určitého druhu v databázi z roku 2021 zároveň nelze činit žádné závěry ohledně toho, zda se daný druh v lokalitě v tomto roce skutečně vyskytoval.
94. Pokud jde o netopýry, znalec netvrdí, že na pozemcích určených k umístění stavby se nacházejí jejich úkryty. Zjištění o přeletu netopýrů nad těmito pozemky nepochybně souvisí s tím, že lokalita Jezírko, která se nachází nedaleko těchto pozemků, je netopýry využívána jako loviště. Samotné zjištění přeletu netopýrů nad předmětnými pozemky nedokládá, že by stavební záměr mohl mít negativní dopad na populace netopýrů žijící v okolí. Jak potvrdilo i vyjádření České společnosti pro ochranu netopýrů ze dne 1. 11. 2021, lokalita stavebního záměru má pro netopýry relativně malý význam, a to jak z hlediska úkrytového, tak i z hlediska potravního. Právě zmíněné vyjádření označuje též za nepřilíš pravděpodobný závěr znalce, podle něhož by světelné znečištění pocházející ze stavby významně ovlivnilo loviště netopýrů v prostoru nad vodní plochou Jezírka, neboť se jedná o lom s vysokými stěnami, které případné osvětlení odstíní.
95. Co se týče závěru znalce o hrozbě úplného zničení biotopu ještěrky obecné, má soud ve shodě se žalovaným za to, že v posudku není řádně zdůvodněn. Území pro umístění stavebního záměru „vzniklo“ odstraněním továrny Technoplynu, z čehož je zřejmé, že se v

minulosti nejednalo o biotop ještěrky obecné. Na základě zjištěného výskytu několika jedinců tohoto druhu, které znalec údajně v dané lokalitě pozoroval a na dálku vyfotografoval, není možné dovozovat, že realizace stavebního záměru na pozemku by představovala negativní zásah do jejich biotopu. Jak žalovaný přilehavě konstatoval, aby tomu tak bylo, musela by být prokázána určitá intenzita výskytu svědčící o přímé vázanosti jedinců zvláště chráněných druhů živočichů na dané pozemky, ať již by se zde nacházela jejich hnízda či úkryty nebo by pozemky z hlediska životních potřeb těchto jedinců tvořily jádrovou oblast jejich biotopu. Nic takového však znaleckým posudkem RNDr. Mojmíra Vlašina prokázáno nebylo.

96. Opodstatněné nejsou ani námitky, jež jsou obsahem devátého žalobního bodu. Není totiž pravdou, že by stavební úřad zatížil prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti při vypořádání námitek žalobce, které se týkají zásahu do významného krajinného prvku a krajinného rázu. Žalobce tyto námitky uplatnil dne 13. 6. 2016 pod č. 11 a 12, přičemž obsah těchto námitek byl omezen na vyjádření stručného nesouhlasu se zásahy do významného krajinného prvku – vodního toku a do krajinného rázu. Navazující závazné stanovisko odboru ochrany přírody ze dne 25. 1. 2016, č. j. MHMP 125735/2016 se těmito námitkami zabývá na straně 3 a 7. Pokud jde o krajinný ráz, poměrně obsáhle je v něm uvedeno, že na předmětný záměr bylo v říjnu 2012 zpracováno posouzení vlivu stavby na krajinný ráz doc. Ing. Ivanem Vorlem, CSc. Předložené posouzení zahrnuje a identifikuje zákonné hodnoty a charakteristiky krajinného rázu místa, vyhodnocuje míru vlivu a zásahu záměru dle identifikovatelných hodnot. Na základě toho dotčený orgán vyslovil, že záměr stavby nezasáhne do významných a jedinečných hodnot krajinného rázu místa v rámci Prokopského a Dalejského údolí. Nebudou ohroženy významné scenérie, neboť záměr je situován do jednoho z nejnižších míst v prostoru Prokopského údolí. Záměr sanuje a transformuje brownfield staré továrny Technoplyn, návrh sadových úprav odpovídá využití území kódem „C“. Stavba bude mít slabý vliv na zákonné charakteristiky a hodnoty krajinného rázu v místě. Architektura je moderní, nezapadá do historického schématu staré zástavby Hlubočep, s touto zástavbou však není spojena a architektonický prvek je třeba brát jako částečně určující prvek v hodnocení krajinného rázu. V místě se nejedná o typickou krajinu charakteristickou výstavbou konkrétního stylu, která by určovala ráz místa, dávala a navozovala pocit estetické konektivity a případné narušení novodobými projevy by bylo nežádoucí. V případě tohoto záměru jde o začlenění především budov a objektů co nejvíce do přírodního prostředí s cílem posílit splynutí a přirozený přechod mezi zastavěnou a volnou plochou, nevytvářet dominanty a utlumit vizuální nápadnost, která by mohla narušovat harmonické vnímání prostoru a estetické vjemy z uzavřeného prostoru údolí. Porosty současné a navrhované zeleně zjemní strohý architektonický výraz navrhovaných objektů. Stanovisko připouští, že na základě provedeného zhodnocení znaků přírodní, kulturní, historické a estetické charakteristiky (přírodní rámeček, zelený svah) je zřejmé, že záměr může způsobit určitý zásah do některého z těchto znaků. Míru možného zásahu lze však dle stanoviska akceptovat, jelikož nebude změněno esteticko - vizuální vnímání místa ve vztahu k významným hodnotám území (převážně zásadním přírodním). Míra vlivu zásahu do krajinného rázu a jeho hodnoty proto byla vyhodnocena jako slabá.

97. Na straně 7 pak stanovisko vydává souhlas k zásahu do významného krajinného prvku – toku Dalejského potoka a jeho nivy podle projektové dokumentace k záměru za podmínky detailního řešení vyústění dešťové kanalizace a opravy opěrné zdi na Dalejském potoce s tím,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

že okolí vyústění a rekonstrukce zdi bude opevněno pouze v nezbytném rozsahu a v provedení blízkém přírodě. V této souvislosti stanovisko zdůrazňuje, že v současné době je koryto Dalejského potoka v místě silně regulované a v březích zpevněné opěrnou zdí. Stavba v uvedených parametrech tak představuje jen slabý zásah do tohoto významného krajinného prvku. Související zásah do nivy lze kompenzovat novou výsadbou (sadovými úpravami), přičemž není ohrožena ekostabilizační funkce vodního toku/nivy jako významného krajinného prvku.

98. Stavební úřad příslušné námitky žalobce vypořádal na stranách 47 až 49 prvostupňového rozhodnutí odkazem a citací rozhodných pasáží výše zmíněného stanoviska. Uvedl konkrétně, že *„stavba představuje pouze slabý zásah do významného krajinného prvku, který je kompenzovatelný novou výsadbou, přičemž neohrožuje ekostabilizační funkce VKP“* (strana 47). V případě zásahu do krajinného rázu odcitoval téměř doslovné znění stanoviska (strana 48 a 49 prvostupňového rozhodnutí). Soud je toho názoru, že stavební úřad ve správním řízení takto zaujal adekvátní vypořádání úměrné rozsahu žalobcem uplatněných námitek.
99. Teprve v odvolání ze dne 8. 3. 2017 žalobce uvedené námitky podpořil i důkazně, a to stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 30. 1. 2014, č. j. 10563/PHA/2013 a stanoviskem České geologické služby ze dne 31. 1. 2014, SOG-441/061/2014. Žalovaný k této odvolací námitce požádal o potvrzení závazného stanoviska ministerstvo životního prostředí. To v potvrzujícím stanovisku ze dne 11. 7. 2017, č. j. MZP/2017/500/22 potvrdilo stanovisko odboru ochrany přírody MHMP ze dne 25. 1. 2016, a to v obou napadených zásazích. K podkladům nově předloženým žalobcem ministerstvo poznamenalo, že tyto podklady odbor ochrany přírody jako dotčený orgán původně neměl k dispozici. Ke stanovisku Agentury ochrany přírody a krajiny ministerstvo uvedlo, že není patrné, k jakému konkrétnímu záměru bylo vypracováno, ani jaké konkrétní skutečnosti prokazují uváděné narušení krajinného rázu v rozměrech celého přírodního parku. Jedná se o obecné závěry, které nevyvrací stanovisko dotčeného orgánu. Pokud jde o stanovisko České geologické služby, ministerstvo zdůraznilo, že se jedná o obecné vyjádření k výstavbě objektů v blízkosti geologické lokality Jezírko v Prokopském údolí. Jde o stanovisko orgánu provádějícího státní geologickou službu z jiných hledisek než na úseku ochrany přírody, což podle ministerstva životního prostředí znamená, že toto stanovisko nelze zohlednit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pak vycházel z potvrzujícího stanoviska ministerstva životního prostředí ze dne 11. 7. 2017 a zopakoval jeho závěr, že významné krajinné prvky budou zachovány.
100. Jak v případě prvostupňového rozhodnutí, tak i v případě napadeného rozhodnutí se dle náhledu soudu jedná sice o stručné odůvodnění, rozhodující je však to, že z obou rozhodnutí je patrné, jak o příslušných námitkách žalovaný a předtím stavební úřad uvažil. Detailní odůvodnění rozhodnutí o námitkách žalobce pak vychází z výše zmíněných stanovisek ministerstva životního prostředí a dotčeného orgánu – Magistrátu hlavního města, odboru ochrany přírody. Samotná stanoviska jsou přitom zcela srozumitelná a přezkoumatelná, neboť poskytují ucelenou odpověď na námitku žalobce a mají oporu ve správním spisu. Soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobce, že oba správní orgány pouze odkázaly na závazná stanoviska a samy se vůbec s jeho námitkami nevypořádaly.

101. Zákonnost či věcnou správnost stanovisek žalobce v žalobě nezpochybnil. Soud, vycházející z podkladů k územnímu rozhodnutí (z hlediska ochrany krajinného rázu studie „obytný soubor Prokopské údolí“ z října 2012 a výkresů D19, D20 a D22, ve vztahu k významnému krajinnému prvku z výkresu D3 a průvodní zprávy k dokumentaci, str. 22) přesto považuje za nezbytné alespoň stručně shrnout, že se ztotožnil s výše zmíněnými závěry obou stupňů orgánu ochrany přírody a krajiny, že stavební záměr krajinný ráz nijak významně nenarušuje a zásah do významného krajinného prvku spočívající v menší úpravě vyústění výpustě dešťové vody do vodoteče Dalejského potoka a s tím související nezbytné úpravě nivy rovněž není takového charakteru, aby bylo možné uvažovat o zásadním dopadu na tyto složky životního prostředí.
102. Důvodné nejsou ani námitky uplatněné v rámci desátého žalobního bodu, jehož podstatou je tvrzení žalobce, že stavba je v rozporu s § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Totožnou námitkou se Městský soud v Praze zabýval již v předchozím zrušovacím rozsudku a důvodnou ji neshledal; těmito svými závěry je vázán i při rozhodování v nyní projednávané věci. Proto mu nezbyvá než zopakovat, že v projednávané věci není spor o umístění stavby na okraji přírodního parku. Na území umísťovaného záměru se tedy vztahuje nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Účelem tohoto nařízení je v hlavním městě Praze chránit krajinný ráz území s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami tím, že se zřizují přírodní parky a stanoví se omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území (srov. § 1 nařízení).
103. Podmínky omezení stavební činnosti na území přírodních parků vyplývají toliko z § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, podle něhož platí, že:
- (1) *Krajinný ráz celého území přírodního parku je chráněn před činnostmi snižujícími jeho estetickou a přírodní kvalitu, harmonické měřítko a vztahy v rámci krajiny, kterou tvoří prostor formovaný terénními útvary, údolími vodotečí, lesními komplexy, plochami rybníků a mokřadních společenstev, jakož i dalšími ekologicky významnými segmenty krajiny včetně rozptýlené zeleně a dřevin rostoucích mimo les.*
- (2) *Na území přírodních parků nelze umísťovat nové stavby s výjimkou staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravu a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále s výjimkou dostavby podle odstavce 3.*
- (3) *Na území přírodních parků se připouští pouze dostavba stávajících sídelních útvarů, prováděná v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, a to za podmínky, že nenaruší charakter lokality a bude plně respektovat jak její architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identitu, tak osobité krajinné a přírodní znaky včetně zachovaných pohledových horizontů, typických siluet jednotlivých panoramatických plánů krajinných dominant a podobné charakteristiky místa i oblasti. Sídelním útvarem se rozumí každá jednotka osídlení, která tvoří uzavřený, od jiných jednotek osídlení prostorově oddělený útvar.*
104. Podle § 15 odst. 2 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy jsou tedy na území přírodních parků zcela zapovězeny nové stavby. Výjimkou z tohoto pravidla jsou však případy dostavby podle § 15 odst. 3 zmíněného nařízení - v souladu s ustanovením § 15 odst. 2 je tedy v případech dostavby stávajícího sídelního útvaru přípustné i umístění nové stavby.

105. Žalovaný i stavební úřad vycházeli ze souhrnného závazného stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 1. 2016, č. j. MHMP 125735/2016, který se mj. zabýval splněním podmínek § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy a dospěl v části II. k závěru, že se v případě záměru stavby jedná o dostavbu ve smyslu § 15 odst. 3 tohoto nařízení. Magistrát konstatoval, že *„záměr bude realizován uvnitř půdorysné stopy historické zástavby (viz. archivní ortofoto), ale i jeho prostorová struktura – tj. hmotové uspořádání objektů a jejich rozměrové poměrové parametry (výšky, šířky apod.) bude odpovídat původní zástavbě a v žádném z ukazatelů nepřekročí její rámec. Nejedná se o extenzivní formu nové výstavby, nýbrž o urbanistickou obnovu tzv. brownfieldu, který bude z hlediska funkčního využití (dle platného územního plánu všeobecné smíšené) vůči území šetrnější a bude do něj vnášet nižší zátěž. Záměr lze coby ohleduplnou přestavbu území podřadit pod pojem „dostavba stávajících sídelních útvarů“. Jak bylo ověřeno v rámci prvního bodu tohoto závazného stanoviska, předložený záměr bude respektovat charakter lokality a její výše citované hodnoty.“* V bodě I se přitom dotčený orgán zabýval celkově vlivem záměru na krajinný ráz přírodního parku a v tomto bodě II. vypořádal soulad se zbývajícím parametry dle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, tj. zda je dostavba v souladu architektonicko-urbanistickými hodnotami a kulturní identitou a zda respektuje podobné charakteristiky místa i oblasti. Souladem záměru umísťované stavby s územním plánem se žalovaný zabýval ve zvláštní námitce.
106. Soud proto dále posoudil, zda závěry obou správních orgánů založené na uvedeném stanovisku obstojí. Při přezkumu otázky přípustného rozsahu dostavby sídelního útvaru soud vycházel z ustanovení § 15 odst. 3 poslední věty nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, jenž (pro účely nařízení) definuje sídelní útvar. Platí, že *„sídelním útvarem se rozumí každá jednotka osídlení, která tvoří uzavřený, od jiných jednotek osídlení prostorově oddělený útvar.“* Nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy tedy každý jednotlivý sídelní útvar definuje toliko prostorovým vymezením, uzavřeností tohoto prostoru a jeho odděleností od jiných jednotek. Dostavba sídelního útvaru je tedy v souladu s cíli a účelem nařízení přípustná jen v mezích jeho stávajícího prostorového vymezení. V souladu s ustanovením § 15 odst. 2 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy je dostavba přípustná i novými stavbami, což je případ umísťovaného záměru. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že dostatečnou odpověď na spornou otázku o obsahu a účelu pojmu *„dostavba sídelního útvaru“* poskytuje přímo nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, nepovažoval za potřebné ustanovit znalce z oboru stavebnictví, který by tuto otázku posoudil z odborného hlediska.
107. Pokud jde o zbývajících parametry, za nichž je dostavba podle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy přípustná, z projektové dokumentace (průvodní zpráva, souhrnná technická zpráva a související grafické přílohy) i z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stavba se nachází na místě již předtím nefunkční „neživé“ historické zástavby v místě bývalé továrny Technoplyn, je projektována ve výškovém profilu max. 12 m, který nenarušuje charakter prostředí a naopak jej oproti předchozí zástavbě částečně v některých parametrech snižuje. Záměr počítá s plochami zeleně na povrchu nadzemních podlažích a s plánovanou výsadbou další zeleně (stromy, trávničky a keře) - současně se zástavbou je zde i kompenzována plocha zeleně. Oproti předchozímu neživému industriálnímu prostředí pak podle názoru soudu umísťovaná stavba působí harmonicky a je v souladu s charakterem okolní krajiny.

108. Soud se tedy ztotožnil se správními orgány, že stavba vyhovuje všem požadavkům a kritériím vyplývajícím z ustanovení § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Soud si nedokáže představit, jaké jiné či další parametry by stavba měla vykazovat, aby v prostoru přírodního parku bylo z hlediska ustanovení § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy možné její umístění.
109. S názorem žalobce o rozporu záměru s § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy se tudíž soud neztotožnil.
110. K námitkám vytykajícím žalovanému neřešení pěšího napojení stavby s centrem Hlubočep (jedenáctý žalobní bod) soud opět ve shodě se závěry předchozího zrušovacího rozsudku uvádí, že podmínka vybudování chodníku podél komunikace Hlubočepská na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, který bude na západním konci navazovat na již zbudovaný chodník k souboru nízkoenergetických domů, je stanovena v prvostupňovém rozhodnutí jako podmínka č. 18 umístění stavby. V tomto rozsahu prvostupňové rozhodnutí splňuje podmínku napojení stavby pro chodce. Dopravní dostupnost ke stavbě je pak zajištěna vjezdem z komunikace Hlubočepská (podmínka č. 12). Prvostupňové rozhodnutí tímto splňuje náležitosti vyžadované v § 79 odst. 1 stavebního zákona, tj. stanovení podmínek napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.
111. Rekonstrukce komunikace Hlubočepská v celé její délce (a tím spíše ve smyslu změny parametrů této komunikace), jíž se žalobce domáhá, s umístěním záměru stavby přímo nesouvisí. Je mimo rozsah a účely rozhodnutí o umístění stavby, aby jako podmínka umístění stavby byla stanovena též podmínka rekonstrukce přístupové komunikace Hlubočepská v celkové délce včetně vybudování chodníku pro pěší. Pokud tedy žalovaný i stavební úřad shodně konstatovali, že žalobcův požadavek na napojení na centrum Hlubočep a přístup na autobusovou a vlakovou zastávku jde nad rámec zákona a odkázali na to, že rekonstrukce komunikace Hlubočepská je zamýšlena v samostatném územním i stavebním řízení, soud se s tímto závěrem správních orgánů ztotožnil.
112. Soud nepřisvědčil ani námitkám uplatněným v rámci dvanáctého žalobního bodu, v nichž žalobce vytyká žalovanému absenci platných stanovisek správců sítí, přičemž poukazuje na to, že v průběhu správního řízení propadla platnost některých těchto stanovisek. Soud předně uvádí, že v důsledku namítaného pochybení, pokud by k němu skutečně došlo, mohla být dotčena nanejvýš práva a oprávněné zájmy příslušných správců sítí, nikoliv však práva žalobce. Stanoviska správců sítí, včetně otázky doby jejich platnosti, nijak nesouvisí s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, který žalobce hájí. I v tomto případě se tedy jedná o námitku, kterou žalobce nebyl oprávněn v územním řízení uplatňovat, neboť přesahuje rozsah pro něj přípustných námitek vymezený v § 89 odst. 4 věť třetí stavebního zákona, a k takové nepřípustné námitce nelze přihlížet ani v následném soudním řízení.
113. Pouze *obiter dictum* soud k namítanému uplynutí platnosti stanovisek správců sítí uvádí, že ze správního spisu plyne, že stavebník opakovaně předkládal stavebnímu orgánu řadu stanovisek vlastníků sítí infrastruktury. Společnost Pražská teplotárenská a.s., ve stanovisku ze dne 9. 12. 2015 k navrhovanému záměru dle předložené dokumentace neměla námitky, a to z toho důvodu, že předmětnou stavbou nejsou dotčeny stávající tepelné rozvody a zařízení CZT Pražské teplotárenské, a.s. V případě stanoviska ELTODO – CITELUM ze dne 21. 11.

2012 byl jeho obsahem souhlas s umístěním stavby a k tomuto souhlasu bylo připojeno 12 dalších podmínek týkajících se parametrů vybudování, údržby a ochrany stávajícího veřejného a slavnostního osvětlení. Ze správního spisu dále vyplývá, že v doplnění podkladů ze dne 30. 11. 2016 předložil stavebník prodloužení těchto stanovisek – v případě Pražské teplárenské a.s., ze dne 9. 12. 2015 byla jeho platnost prodloužena do 7. 11. 2017 a v případě stanoviska ELTODO – CITELUM ze dne 21. 11. 2012 byla platnost prodloužena do 14. 11. 2017. Uvedená stanoviska tedy byla v době vydání prvostupňového rozhodnutí platná, a i z tohoto důvodu by žalobcová námitka, pokud by ji soud akceptoval jako přípustnou, nemohla být úspěšná.

114. Co se týče stanoviska Pražské vodohospodářské společnosti (dále jen „PVS”) ze dne 18. 11. 2016, jeho obsahem bylo toliko potvrzení a prodloužení platnosti (do 18. 11. 2017) předchozího souhlasného stanoviska téže společnosti ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6419/12/2/02 (a jeho prodloužení ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4795/15/2/02). Jestliže ve stanoviscích z 19. 12. 2012, 18. 12. 2015 a 18. 11. 2016 PVS skutečně na úvod konstatovala, že se stavba nachází na pozemcích parc. č. XA, XF a XB v k. ú. X, tj. neuvedla umístění stavby na pozemku parc. č. XE, jednalo se dle názoru soudu pouze o formální chybu spočívající v psaní. Zejména stanovisko ze dne 19. 12. 2012 bylo zpracováno poměrně detailně a se znalostí parametrů umísťované stavby a nevyplývá z něj, že by vůči pozemku parc. č. XE k. ú. X PVS měla nějaké speciální výhrady, resp. že by se na tento pozemek nemělo souhlasné stanovisko vztahovat. Neuvedení pozemku parc. č. XE v uvedených stanoviscích je tak chybou, která je překlenutelná tím, že stěžejním postojem PVS byl souhlas s projektovou dokumentací k umísťované stavbě jako celku, zahrnující implicitně i souhlas s jejím umístěním na pozemku parc. č. XE, což z projektové dokumentace vyplývá. Tato vůle a postoj PVS k umísťované stavbě ze zmíněného stanoviska vyplývá zcela jasně, a dílčí pochybení spočívající v neuvedení jednoho z dotčených pozemků proto nečiní toto stanovisko nesrozumitelným či jinak vadným. Stavební úřad pak v prvostupňovém rozhodnutí zdůraznil, že vyjádření se vždy týkala i pozemku parc. č. XE a vyjádření PVS ze dne 18. 11. 2016 v důsledku toho nemůže být neuvedením tohoto pozemku zpochybněno. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k této konkrétní části odvolací námítky neprovedl žádnou úvahu, nicméně z toho, že se se stavebním úřadem v této části prvostupňového rozhodnutí zcela ztotožnil, je zřejmé, že přisvědčil i názoru stavebního úřadu ohledně absence označeného pozemku ve stanovisku PVS.

115. Nepřípustné jsou i námitky vznesené ve třináctém žalobním bodu, v nichž žalobce označil vyjádření Hasičské záchranné stanice hl. m. Prahy ze dne 7. 9. 2016 i původní závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany za nepřezkoumatelná pro absenci odůvodnění a zároveň vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, podle něhož je požadavek na odůvodnění tohoto kladného stanoviska neopodstatněný. Ani tyto žalobní námitky nijak nesouvisí s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, který žalobce v územním řízení hájí, a přesahují tak rámec námitek, které byl žalobce podle § 89 odst. 4 stavebního zákona oprávněn v územním řízení uplatňovat. Ostatně žalobce sám nijak nespecifikoval, v jakém směru jím namítaná absence odůvodnění souhlasného stanoviska dotčeného orgánu na úseku požární ochrany souvisí s ochranou přírody a krajiny, tedy se zájmem, jehož ochranou se zabývá.

116. Toliko na okraj soud k těmto námitkám, shodně jako to učinil v předchozím zrušovacím rozsudku, uvádí, že Hasičský záchranný sbor hlavního města Prahy vydal k umístění stavby závazné stanovisko ze dne 10. 12. 2012, č. j. HSAA-14785-4/2012 podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (ve znění účinném do 31. 12. 2012). V něm jako dotčený orgán na úseku požární ochrany skutečně vyslovil toliko „*prostý souhlas*“ s projektovou dokumentací stavby v rozsahu požární bezpečnostního řešení. Žalovaný pak v odvolacím řízení k námitce žalobce vyžádal závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu na úseku požární ochrany. Ministerstvo vnitra – generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky dne 14. 7. 2017 taktéž vydalo souhlasné závazné stanovisko č. j. MV – 78375-5/PO-PRE-2017, jímž potvrdilo dřívější závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 10. 12. 2012. Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru v odůvodnění závazného stanoviska ze dne 14. 7. 2017 shrnulo podklady, ze kterých při posouzení projektové dokumentace vycházelo a v závěru konstatovalo, že posouzená projektová dokumentace specifikovaná v úvodu závazného stanoviska ze dne 10. 12. 2012 splňuje obsahové náležitosti v souladu s § 41 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o požární prevenci, neboť z obsahu posouzené dokumentace vyplývá, že jsou splněny požadavky požární ochrany kladené na danou stavbu vyhláškou č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb. Podle generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru z obsahu závazného stanoviska ze dne 10. 12. 2012 zřetelně vyplývá, že které projektové dokumentaci bylo vydáno. Absence odůvodnění je formální záležitost, nemůže vést ke zrušení závazného stanoviska hasičského záchranného sboru – zde generální ředitelství zdůraznilo, že vyhláška o požární prevenci ukládá povinnost vyslovit nesouhlas s uvedením důvodů nebo uvést podmínky pouze v případě nedostatků; v případě souhlasného stanoviska tak dle názoru generálního ředitelství není povinnost uvádět odůvodnění.
117. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150 vyložil, že u těch stanovisek, jejichž obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu z roku 2004). Nejvyšší správní soud dovodil, že „*obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.*“ Stanovisko Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 10. 12. 2012 i přes svou stručnost a strohost tomuto požadavku dostojí. Je z něj totiž zřejmé, že dotčený orgán již v roce 2012 posoudil projektovou dokumentaci vztahující se ke stavbě a bezvýhradně s ní souhlasil. Na tomto postoji setrval později i jeho nadřízený orgán v rámci odvolacího řízení. Soud si nedokáže představit, jaké další odůvodnění by závazné stanovisko z 10. 12. 2012, jehož podstatou bylo vyslovení bezvýhradného souhlasu s projektovou dokumentací stavby z hlediska požární ochrany, mělo ještě obsahovat. Vzhledem k tomu, že zde nebyla uvedena žádná podmínka či negativní stanovisko, jež by jinak bylo potřeba odůvodnit, nepovažuje soud závazné stanovisko ze dne 10. 12. 2012, jakkoliv je jistě strohé, za nepřezkoumatelné.
118. Potvrzující závazné stanovisko generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ze dne 14. 7. 2017 obsahuje veškeré náležitosti závazného stanoviska vyžadované ustanovením § 149

odst. 2 správního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2018, třebaže bylo vydáno ještě před tímto datem. Již jen tato skutečnost by dle názoru soudu postačovala k tomu, aby stanovisko dotčeného orgánu hasičské záchranné služby ze dne 10. 12. 2012, jež bylo následně potvrzeno jeho nadřízeným orgánem dne 14. 7. 2017, obstálo jako přezkoumatelné. Z výše popsanych důvodů však soud shledal, že požadavkům přezkoumatelnosti (byť na samé její hranici) dostalo již stanovisko ze dne 10. 12. 2012.

119. K námitkám uplatněným ve čtrnáctém žalobním bodu, jež se týkají výpočtu koeficientu zeleně, soud uvádí, že žalobce při jejich formulaci zcela pominul změnu právní úpravy, která nastala po vydání předchozího odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, jež bylo předmětem soudního přezkumu v řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 71/2018. Právě na základě nové právní úpravy představované změnou Z2832/00 územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, která byla vydána dne 6. 9. 2018 jako opatření obecné povahy hl. m. Prahy č. 55/2018, žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl nový přepočtení koeficientu zeleně pro posuzovaný stavební záměr. Poukázal přitom mj. na to, že oproti dřívějšímu územnímu plánu ve znění Změny Z 1000/00 došlo i ke změně při výpočtu koeficientu podlažních ploch (KPP) a koeficientu zeleně (KZ), kdy dříve byla do výpočtu zahrnuta celá funkční plocha, zatímco podle Změny Z 2832/00 jsou oba koeficienty vztaženy pouze k rozloze plochy pozemků záměru. Žalovaný zároveň konstatoval, že již v původní DUR doložené v únoru 2013 byl prokázán soulad navrhovaného záměru s příslušnými koeficienty KPP a KZ předepsanými pro kód míry využití území C pro plochu pozemků záměru, a na základě nově provedeného výpočtu uzavřel, že záměr je i po změně Z 2832-00 v souladu s územním plánem, neboť KZ 0,463 vyhovuje předepsanému kódu míry využití území (min. 0,45).
120. Aplikaci nové právní úpravy ani žalovaným provedený výpočet KZ žalobce žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil. Jeho námitku procesního charakteru namířenou proti postupu žalovaného, který měl tímto postupem nepřipustně zhojit nezákonnost prvostupňového rozhodnutí namísto toho, aby jej zrušil, soud vyhodnotil jako neopodstatněnou.
121. Právní úprava obsažená v § 90 správního řádu výslovně počítá s tím, že odvolací správní orgán je v rámci odvolacího řízení oprávněn provádět změny výrokové části odvoláním napadeného rozhodnutí, jakož i změnu části odůvodnění. Ve druhém případě se jedná o procesní situaci, kdy výrok samotný zůstává i po rozhodnutí o odvolání nedotčený, dochází toliko ke korekci části odůvodnění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47 vyložil, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Odvolací správní orgán je tak oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a to i tehdy, jestliže podle § 90 odst. 5 odvolání zamítne a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdí, protože dospěje k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a je též věcně správné. Pokud

však odvolací orgán shledá odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně natolik nevyhovující, že jej nelze akceptovat ani zčásti, je to důvod pro zrušení takového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže by odvolací orgán v takové situaci potvrdil výrok přezkoumávaného rozhodnutí a současně odstranil veškeré závěry správního orgánu I. stupně obsažené v odůvodnění jeho rozhodnutí a kompletně je nahradil svými, nepřípustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).

122. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel při přezkoumání této části prvostupňového rozhodnutí z totožných podkladů jako stavební úřad (tj. z podkladové dokumentace k územnímu rozhodnutí), přičemž zohlednil novou právní úpravu v podobě změny Z2832/00 územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, která nabyla účinnosti až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovanému současně byly na základě argumentů žalobce uplatněných v odvolacích námitkách známy představy žalobce o (dle jeho názoru správných) hodnotách koeficientů zeleně (a podlažní plochy), jejichž uplatnění nebylo žalobci nijak upřeno. Žalovaný, vycházející z podkladů založených ve správním spise a z nové právní úpravy, následně provedl vlastní přepočty koeficientů a i na základě tohoto svého výpočtu neshledal odvolací námitky důvodnými. Tímto postupem žalovaný dostal jak zásadě dvojinančností řízení (žalobce dosáhl přezkumu posouzení otázky, zda umísťovaná stavba splňuje stanovený koeficient a zeleně), tak i zásadě procesní ekonomie řízení. Bylo by absurdní, aby za této situace žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí s tím, že výpočty koeficientů byly stavebním úřadem provedeny nesprávně a zavázal stavební úřad do dalšího řízení svým právním názorem o správném výpočtu, který by byl stavební úřad povinen v novém rozhodnutí zopakovat. Protože na závěru prvostupňového rozhodnutí, že záměr splňuje požadované parametry KZ, se ani po korekci provedené žalovaným nic nezměnilo, není vadou napadeného rozhodnutí, že žalovaný v této části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplnil o výpočet odrážející pravidla nové právní úpravy a jeho výrok potvrdil.

123. Námitkami uplatněnými v patnáctém žalobním bodu je namítán rozpor stavby s územním plánem s poukazem na to, že stavba v ploše SV nerespektuje požadovaný podíl jednotlivých funkcí, neboť má v podstatě monofunkční čistě obytné využití, které není možné povolit ani jako výjimečně přípustné využití. I tyto žalobní námitky, které žalobce v podstatě zkopíroval ze žaloby proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí, se mívají se závěry napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaný upozornil na změnu právní úpravy v podobě změny Z2832/00 územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, která byla vydána dne 6. 9. 2018 jako opatření obecné povahy hl. m. Prahy č. 55/2018. Touto změnou bylo mimo jiné upřesněno u všech funkčních ploch jejich využití hlavní, přípustné, podmíněně přípustné a nepřípustné namísto původního členění na hlavní, doplňkové a výjimečně přípustné. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, z hlediska platného územního plánu (ve znění změny Z 2832/00) je stavební záměr navrhován v současně zastavěném území obce v zastavitelném polyfunkčním smíšeném území SV – všeobecně smíšené (s kódem míry využití území C), s hlavním využitím ploch pro umístění polyfunkčních staveb nebo kombinaci monofunkčních staveb pro bydlení, obchod, administrativu, kulturu, veřejné vybavení, sport a služby, při zachování polyfunkčnosti území. Oproti předchozímu územnímu plánu ve znění Změny Z 1000/00 došlo též ke změně požadavků na podíl jednotlivých funkcí v umísťovaných

objektech, kdy byl vypuštěn požadavek na maximálně 60 % podíl jedné z funkcí obecně umístitelných v území SV. Navržená stavba jako monofunkční stavba pro bydlení dle žalovaného nesplňuje charakteristiky pro hlavní ani přípustné využití ploch stanovené v regulativech Přílohy č. 1 Opatření obecné povahy (OOP) č. 55/2018 ve znění Změny Z 2832/00 pro plochu SV, kde byla upřesněna možnost přípustného bydlení až od 2. nadzemního podlaží. Stavby bez obchodního parteru jsou podmíněně přípustné v ploše SV v místech, kde obchodní využití podle charakteru veřejného prostranství definovaného v územně analytických podkladech není účelné. Umístěním navrhované stavby zůstane dle žalovaného zachována určitá polyfunkčnost v rámci území SV (objekt č.p. 418 Hydroxygen na pozemku parc. č. XL s funkcí administrativní a drobné nerušící výroby). Záměr splňuje také požadavek územního plánu na podmíněně přípustné využití staveb, že jeho realizací nedojde ke znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků. Žalovaný dodal, že nezbytná plošná zařízení a liniová vedení technického vybavení, vozidlové a pěší komunikace a prostory, parkovací a odstavné plochy a garáže jsou jako přípustné využití v ploše SV rovněž v souladu s platným územním plánem.

124. Výše popsané závěry žalovaného správního orgánu o souladu stavby s územním plánem ve znění změny Z2832/00 žalobce žádnou relevantní argumentací nezpochybnil. Formulace jeho námitek uplatněných v patnáctém žalobním bodu evidentně vychází z předchozí právní úpravy a nereflktuje zmíněnou změnu územního plánu, v jejímž důsledku byl vypuštěn žalobcem akcentovaný požadavek na max. 60 % podíl jedné z funkcí obecně umístitelných v území SV. Žalobce se taktéž nikterak nevymezil proti závěru žalovaného, že se jedná o stavbu, která je v ploše SV podmíněně přípustná, a že realizací tohoto stavebního záměru nedojde ke znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků.
125. Ve vztahu k námitkám uplatněným žalobcem v šestnáctém žalobním bodu, jejichž podstatou je tvrzení žalobce, že prvostupňové rozhodnutí nepřevzalo některé podmínky závazných stanovisek dotčených orgánů a požadavky vlastníků či správců dopravní a technické infrastruktury, soud pro stručnost odkazuje na vypořádání obdobných námitek z druhého žalobního bodu, z něhož je patrné, že soud přisvědčil způsobu, jakým s odvolací námitkou namířenou proti nepřevzetí některých podmínek závazných stanovisek žalovaný jakožto odvolací orgán naložil, jakož i to, že tyto žalobní námitky soud za důvodné nepovažuje.
126. V případě námitek uplatněných žalobcem v sedmnáctém a osmnáctém žalobním bodu, jejichž podstatou je argumentace žalobce o rozporu stavby s vyhláškou č. 398/2009 Sb. (sedmnáctý žalobní bod) a námitka neaktuálnosti a nerelevantnosti závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 (osmnáctý žalobní bod), se opět jedná o námitky, které vůbec nesouvisí s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, jenž žalobce v územním řízení hájí, a přesahují tak rámec námitek, které byl žalobce oprávněn v územním řízení uplatňovat. Řečeno jinými slovy, požadavky na provedení stavby zakotvené ve vyhlášce č. 398/2009 Sb., nemají zhora nic společného s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, a totéž platí i pro zájmy, které v územním řízení hájí (i prostřednictvím vydaného závazného stanoviska ze dne 21. 9. 2016) drážní úřad. Vznášením takových námitek jak v územním řízení, tak v řízení před soudem se žalobce pasuje do role jakéhosi strážce všeobecné zákonnosti rozhodování stavebního úřadu, což mu zajisté nepřísluší. Tyto žalobní námitky tudíž soud odmítá jako nepřípustné. Zároveň konstatuje, že pochybení správních orgánů obou stupňů spočívající v tom, že se věcně zabývaly i takovými námitkami žalobce, k nimž

v souladu s § 89 odst. 4 stavebního zákona vůbec neměly přihlížet, nelze považovat za vadu, v důsledku které by žalobce mohl být jakkoliv zkrácen na svých právech.

127. Toliko nad rámec potřebného odůvodnění soud dodává, že žalobce nespecifikoval, v čem dle jeho názoru tkví neaktuálnost závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016. Je pravdou, že po jeho vydání došlo v březnu 2020 k úpravě projektové dokumentace stavby, nicméně stavebníkem předložený dodatek pouze reflektuje nově zpracované biologické hodnocení a došlo jím toliko ke zpřesnění odstavce B.3.g a B.3.h textové zprávy. Na žádnou další část dokumentace pro územní rozhodnutí tento dodatek vliv neměl, a v jeho důsledku tudíž nemohlo závazné stanovisko drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 pozbýt aktuálnosti. Jak konstatovalo ministerstvo dopravy v potvrzení závazného stanoviska drážního úřadu ze dne 17. 7. 2017, podmínky závazného stanoviska drážního úřadu se vztahovaly jak pro stavební povolení, tak pro územní rozhodnutí. Ministerstvo dopravy v této souvislosti příležitavě poukázalo na § 7 odst. 3 a § 9 odst. 1 zákona o dráhách, která hovoří o zřizování a provozování staveb. Zřízení určité stavby v ochranném pásmu dráhy předpokládá, že stavba je v místě, které spadá do ochranného pásma dráhy, umístěna. Soud proto přisvědčuje výše uvedenému závěru ministerstva dopravy, že závazné stanovisko drážního úřadu ze dne 21. 9. 2016 se vztahovalo též na vydání rozhodnutí o umístění stavby. Nebylo tedy vydáno pouze pro účely stavebního řízení, jak mylně tvrdí žalobce.
128. K námitkám uplatněným v posledním, devatenáctém žalobním bodu, soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, *„nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“*
129. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitně* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010,

sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

130. Soud je toho názoru, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na žádnou ze základních námitek uplatněných žalobcem v průběhu odvolacího řízení, byť ne s každou se vypořádal výslovně a často při jejich vypořádání odkázal na jiné části napadeného rozhodnutí (obdobně postupoval i stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí). S přihlédnutím ke vzájemné provázanosti a s pomocí odkazů na prvostupňové rozhodnutí se však žalovaný z hlediska obsahu ke všem námitkám vyslovil a ke svým závěrům připojil alespoň stručné úvahy, jimiž byl při vypořádání námitek veden. Z prvostupňového rozhodnutí zřetelně plyne, jaké stavby se týká, v jakém rozsahu je umístována a jaké jsou podmínky jejího umístění. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadené rozhodnutí poskytují rozsáhlý a ucelený výklad o posouzení souladu stavby s obecně závaznými předpisy a vypořádávají jednotlivé námitky účastníků. Je z nich patrné, jak stavební úřad a žalovaný reagovali na námitky jednotlivých účastníků, jak postupně odstraňovali vady podkladů pro umístění stavby a doplňovali podklady za účelem posouzení parametrů a charakteru stavby. Byť v některých částech je odůvodnění rozhodnutí stručné (např. jsou shrnuty jen rozhodující závěry stanovisek dotčených orgánů), je přesto celkově srozumitelné, jak o dané otázce (ve vztahu k uplatněné námitce) správní orgány uvažily a z jakých podkladů vycházely. Proto soudu nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové jsou jako celek srozumitelná a přezkoumatelná a obsahují všechny náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu.
131. Povinností odvolacího orgánu je se dostatečně přesvědčivým způsobem vypořádat s námitkami účastníků, neboť smyslem a účelem odvolacího řízení je právě přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek (k tomu viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2014, č. j. 47 A 32/2012 – 38, jakož i navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016 – 43). Jádrem napadeného rozhodnutí a nosnou částí jeho „věcného“ odůvodnění je tudíž vypořádání jednotlivých odvolacích námitek ze strany žalovaného. Z tohoto pohledu se tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje jakékoliv věcné odůvodnění vyjma vypořádání se s odvolacími námitkami, jeví nejenom jako liché, ale i do značné míry rozporné.
132. Žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s některými jeho odvolacími námitkami, konkrétně s tím,
- a) proč je stavba nově umístována na pozemek X v k. ú. X;
 - b) není adekvátně zdůvodněno, proč dochází ke změně prvostupňového rozhodnutí;
 - c) žalovaný se nevypořádal s námitkou, že stavební úřad ignoroval požadavek žalobce na aktualizaci dopravní studie;
 - d) nebyla vypořádána odvolací námitka ohledně postupu ve věci opravného usnesení EIA, poukazující na nemožnost aplikace § 156 odst. 2 správního řádu v odvolacím řízení;
 - e) napadené rozhodnutí nereaguje na námitku, že ve stanovisku PVS ze dne 18. 11. 2016 chybí vícero pozemků;

- f) nebyla vypořádána odvolací námitka žalobce č. 18 (doplňk modelového hodnocení kvality ovzduší, absence závazného stanoviska orgánu ovzduší);
- g) nebyla vypořádána odvolací námitka č. 21 (žalobce nebyl seznámen s podklady založenými do správního spisu po vydání usnesení ze dne 6. 12. 2016);
- h) nebyla vypořádána ani odvolací námitka č. 22.

133. K jednotlivým okruhům odvolacích námitek označených v předchozím odstavci pod písm. a) – f) soud uvádí, že tyto námitky se vztahují k jiným žalobním bodům, kterými se soud již zabýval výše a neshledal je důvodnými. Vypořádání těchto námitek ze strany správních orgánů dle názoru soudu jako celek ob stojí, byť v těchto částech obě správní rozhodnutí určité vady vykazují. Podstatná je však skutečnost, že z obsahu spisu a ve spojení s podklady, na která obě správní rozhodnutí odkazují, vyplývají jejich stěžejní rozhodovací důvody. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí tedy v tomto směru nejsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů a soud zároveň neshledal, že by správní řízení v této části trpělo nedostatkem skutkových zjištění. V podrobnostech soud odkazuje na vypořádání souvisejících žalobních námitek.

134. K odvolací námitce č. 21 soud uvádí, že správní spis ani napadené rozhodnutí neposkytují přímou oporu pro závěr, že se žalobce s těmito stanovisky seznámil. Konkrétně šlo o stanovisko Českých radiokomunikací, a.s., ze dne 13. 12. 2016, č. j. UPTS/OS/158264/2016, stanovisko DP-JDCT ze dne 8. 12. 2016, stanovisko Cznet s.r.o., ze dne 13. 12. 2016 a stanovisko Pe3ny Net ze dne 27. 12. 2016. Z obsahu těchto stanovisek vyplývá, že jimi jednotlivé společnosti vyslovily aktualizované souhlasy s realizací záměru stavby, resp. vyjádřily, že v prostoru umístění stavby jejich zájmy dotčeny nejsou. Žalobce v odvolání kromě toho, že poukázal na to, že s těmito stanovisky nebyl seznámen, současně nijak konkrétně netvrdí, že (a jakým způsobem) by tím měla být porušena práva, jež je oprávněn hájit, a už vůbec netvrdí, v jakém konkrétním smyslu by prvostupňové a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu mělo být nezákonné. *Ex officio* žádné dotčení zájmů hájených žalobcem na základě stanovisek uvedených společností nezjistil ani soud. Pokud tedy stavební úřad žalobce s těmito stanovisky neseznámil před vydáním prvostupňového rozhodnutí, neměla tato procesní vada vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jestliže žalovaný tuto námitku nevypořádal, zatížil tím napadené rozhodnutí totožnou vadou. Ani ta však, protože se zmíněná stanoviska nijak nedotýkala práv žalobce, neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

135. V odvolací námitce č. 22 žalobce argumentoval jednak nepřezkoumatelností prvostupňového rozhodnutí, kterou namítl a odůvodnil v rámci předchozích odvolacích bodů, a dále tvrdil, že stavební úřad jeho námitky nesprávně vypořádal odkazem na stanovisko dotčeného orgánu nebo sám bez součinnosti s tímto dotčeným orgánem, do jehož kompetence řešení této otázky spadá. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí na základě nevypořádání námitek nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí je možné rozdělit do dvou podoblastí. V první podoblasti byla tato námitka uplatněna i v rámci jednotlivých konkrétních žalobních bodů, v nichž žalobce samostatně namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V rámci vypořádání jednotlivých žalobních námitek provedeného shora se relevantními částmi obou rozhodnutí soud již zabýval, přičemž neshledal, že by obě rozhodnutí trpěla vadou nepřezkoumatelnosti, nesrozumitelnosti nebo neúplně či nesprávně zjištěným skutkovým stavem, popř. že by

jejich dílčí vady měly vliv na zákonnost těchto rozhodnutí. Soud na tomto místě opětovně odkazuje na vypořádání předchozích žalobních námitek. V druhé podoblasti pak žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí veskrze jen obecně, neurčitě a bez odkazu na konkrétní věcné okruhy (žalobní body). Bez vazby na konkrétní žalobní body totiž zbývající část odvolací námítky č. 22 spočívá jen v obecné argumentaci, že žalovaný nevypořádal jiné, v bodu 22 odvolání nespecifikované odvolací námítky, v rámci nichž žalobce též namítl nepřezkoumatelnost některých částí prvostupňového rozhodnutí. Takto uplatněná část žalobního bodu, která je založená na tom, že nebyla vypořádána obecná odvolací námítka, která za jiné části odvolání jen shrnovala, že prvostupňové rozhodnutí je v určitých částech nepřezkoumatelné (ačkoliv tyto námítky byly vzneseny v rámci jednotlivých okruhů, jimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí věcně zabýval), s ohledem na svou naprostou nekonkrétnost nesplňuje podmínku určitosti žalobního bodu podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

136. Stejně jako to učinil v některých odvolacích námítkách (odvolací námítka č. 4, 7, 8, 9, 10, 15, 16, 18), i v žalobě vyslovil žalobce nesouhlas s tím, že některé jeho námítky byly ze strany správního orgánu vypořádány toliko odkazem na příslušná stanoviska dotčených orgánů. Také s touto argumentací se již soud zabýval v rámci posouzení jednotlivých žalobních bodů v příslušných částech tohoto rozsudku, přičemž neshledal nepřezkoumatelnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí či jinou podstatnou vadu mající vliv na jejich zákonnost. Ve všech těchto případech bylo soudem zjištěno, že stavební úřad při rozhodování ve věci samé vycházel ze stanovisek dotčených orgánů a na základě rozhodných závěrů těchto stanovisek vypořádal námítky žalobce. V rámci odvolacího řízení si pak žalovaný vyžádal potvrzení stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu a při vypořádání příslušné námítky rovněž vycházel z rozhodujících závěrů stanoviska. Pokud nastala situace, že se některá z námitek netýkala oblasti působnosti dotčeného správního orgánu, provedly úvahu správní orgány obou stupňů samy. Celkově je tedy srozumitelné, jakým způsobem oba správní orgány ohledně uplatněných námitek žalobce uvažily. Převzetí nosných závěrů stanovisek dotčených orgánů, s nimiž se správní orgány rozhodující ve věci samé ztotožnily, neznamena, že by správní orgány pouze odkázaly na tato stanoviska, a že jejich vlastní rozhodovací důvody nejsou přezkoumatelné.
137. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
138. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
139. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení, a proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu